

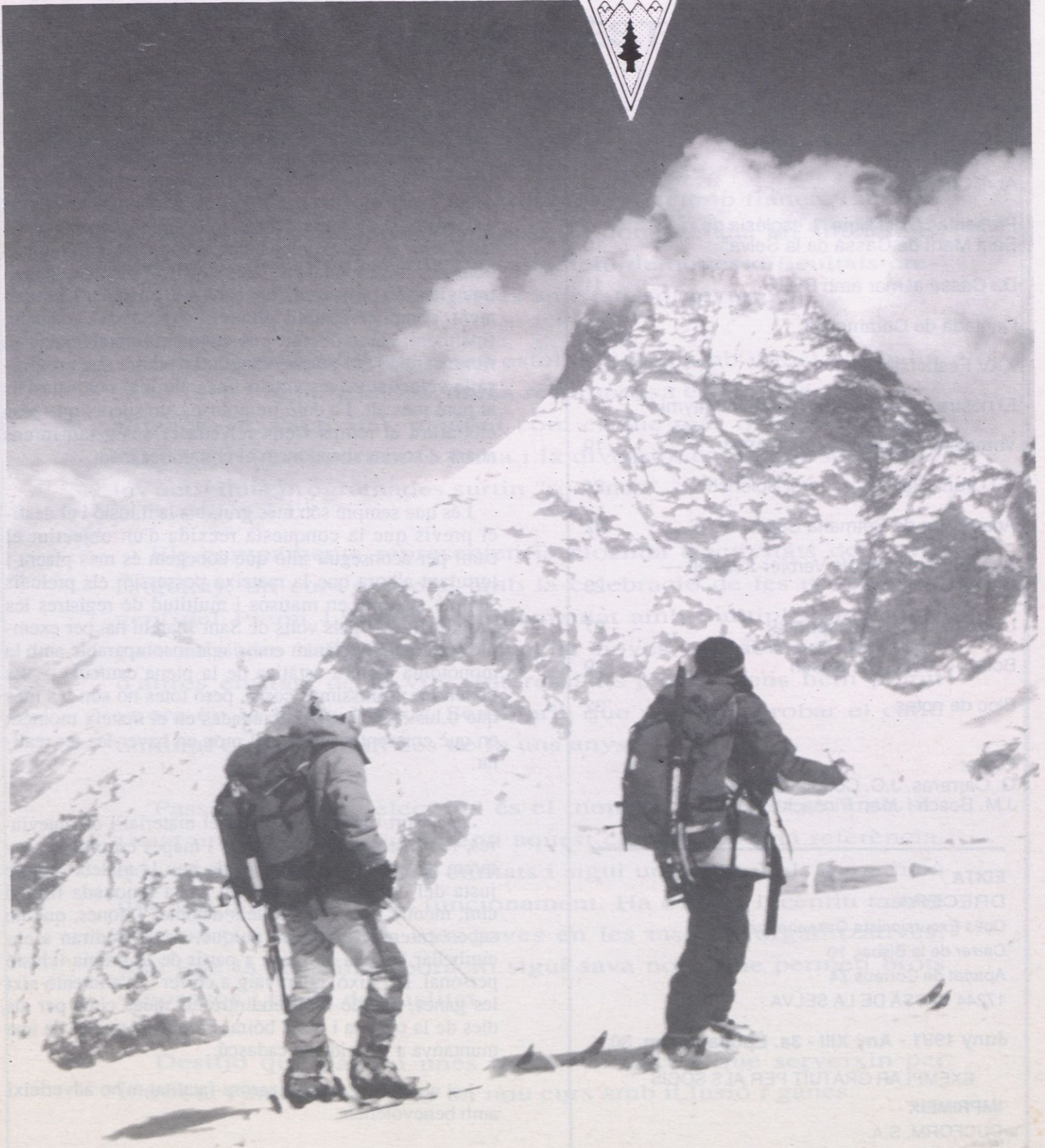
Josep Basela Mercader 2005

DRECCERA

CEC
III

BUTLLETÍ DE
LA COLLA
EXCURSIONISTA CASSANENCA
APARTAT DE CORREUS 74
17244 CASSÀ DE LA SELVA

JUNY 1991 - ANY XIII - 3a. EPOCA - NÚM. 30



Alta Ruta amb esquís: Verbier-Zermat. (Plana 23)

ÍNDEX

	Plana
La Columna d'en Joan	2
Índex	2
Editorial	3
Activitats	4
Repàs a la feina.— X. Albertí	6
Abril Cultural	8
Presentació del llibre "L'església de Sant Martí de Cassà de la Selva"	10
De Cassà al mar amb B.T.T.	11
Cantada de Caramelles	13
XXV Festa Literària	15
El nostre concurs literari.— Joan Maymí	17
Veredicte Premis "La Colla" 1991	19
"El Cranc Retirat".— Jordi Solench	21
Acampada de Setmana Santa	22
Alta ruta amb esquís Verbier-Zermatt.— Carles Busquets	23
L'arrossada del Rocaponça	27
Boira.— Josep M. Bosch	29
Bloc de notes	32

Fotos:

Q. Carreras, J.C. Codolà, Eloi Madrià, J.M. Bosch i Joan Pinsach.

EDITA

DRECERA

Colla Excursionista Cassanenca

Carrer de la Bisbal, 10

Apartat de Correus 74

17244 CASSÀ DE LA SELVA

Juny 1991 - Any XIII - 3a. Època - Núm. 30

EXEMPLAR GRATUÏT PER ALS SOCIS

IMPRIMEIX

DUCFORM, S.A.

Dipòsit Legal GE - 957 /83

LA MUNTANYA I EL CIM

Sempre recordarem aquella primera vegada, en els anys de la primera adolescència, quan seguint les passes dels més grans, sense fixar-nos gaire en res, sofríem per arribar-hi, preguntant adés adés "quan falta per ser-hi?".

I aquell primer tastet s'ha convertit en consuetud afeció, que tanmateix és més intensa en tant que sovintegem la seva pràctica. I això que ben mirat, en el fons, sempre es desencadena el mateix ritual: comença la seducció quan algú en parla fent esment a qualsevol dels seus atributs primaris d'atracció: altivesa, inaccessibilitat, finura de línies, elegància, renom...; a continuació hom pot iniciar una fase en la qual el càlcul i les estratègies són protagonistes abans que comenci l'apropament, còmplice i subtil primer, i explícit al capdavall; finalment, l'atac decidit ens augmenta notablement el ritme cardíac i la pressió sanguínia, alhora que progressa la velocitat de respiració fins culminar-nos extasiats al punt més alt. I a dalt, tremolosos, un silenci que pesa ens atura el temps i ens refreda el desig tan intens abans. I sovint abandonem el cim massa aviat.

I és que sempre són més gruixuts la il·lusió i el desfici previs que la conquesta reexida d'un objectiu; el camí per aconseguir allò que cobegem és més plaent i torturant alhora que la mateixa possessió; els preludis sempre superen en matisos i multitud de registres les pròpies fites —pels volts de Sant Joan hi ha, per exemple, una qualitat d'ànim embriagat incomparable amb la monotonia àtona i estàtica de la plena canícula—. Es poden fer moltíssimes coses, però totes no són res més que il·lusions un xic defraudades en el mateix moment en què ens sentim amos del món en haver-les fet realitat.

I per sort tornarem a llistar el material i els queviures, revisarem guies, ressenyes i mapes esquinçats, untarem les botes i carregarem de nou la maleta sempre justa del cotxe. Pujarem amb ànsia renovada fins al cim, mentre a la plana milers d'homes i dones, que no saben entendre el nostre perquè, s'entossudiran a encimbellar la seva empresa a partir de la pròpia il·lusió personal. Per això, quan vaig a córrer i m'alimento així les ganes, guardo molt endintre els meus cims per als dies de la tristesa i de la boira. Perquè sé que hi ha una muntanya a la mida de cadascú.

I si no és així, que l'atzarosa fatalitat m'ho adverteixi amb benevolència.

JOAN PINSACH

EDITORIAL

JA SOM A L'ESTIU !!

Un any més el jovent de LA COLLA mou la cadena que impulsa els **CAMPAMENTS D'ESTIU**.

Molts nens i nenes de Cassà s'ho esperen amb fiança. La vida de contacte directe amb la natura; la convivència en situacions diferents a les de cada dia, la superació de noves dificultats creen vincles indestructibles, noves amistats sorgeixen.

Això és possible perquè un estol de joves amb il·lusió treballa en la seva organització. L'única recompensa està només en la realització de l'activitat, gaudint com el que més d'aquests dies a l'aire lliure, compartint la feina i la diversió, esforçant-se en què les activitats programades surtin "rodones".

Els campaments representen la cloenda d'activitats del curs. Enguany, un curs especial amb la celebració de les noces d'argent del Premi Literari, complementat amb múltiples activitats culturals que han servit per encetar noves col·laboracions amb d'altres entitats de la vila. Interessants exposicions hem pogut veure en la Festa Major. Semblaria que podem retrobar el caliu cultural que enyorem des de fa uns anys.

Passada la febre electoral és el moment de plantejar amb serietat un programa que orienti aquest caliu a què feia referència, que compti amb totes les entitats i sigui un estímul als que, dia a dia, fan possible el seu funcionament. Ha d'ésser incentiu també a la participació dels més joves en les tasques organitzatives, fent que la seva incorporació sigui sava nova que permeti brots vigorosos i fruits de qualitat.

Desitjo que passeu unes bones vacances, que serveixin per retrobar l'ànim d'afrontar un nou curs amb il·lusió i ganes.

ACTIVITATS REALITZADES DES DEL MES DE DESEMBRE DE 1990 FINS AL MES DE JUNY DE 1991

EXCURSIONS

—16 de desembre. Excursió al CINGLE DE ST. ROC per portar-hi el Pessebre. 12 components.

—10 de març. Excursió al BASSEGODA (Alta Garrotxa) des del mas de l'Orri (Tortellà) i a la cova del mateix nom. 10 components.



La colla dels BTT a la cala Alger.

B.T.T.

—2 de desembre 1990. Inici de les sortides amb bicicleta de la temporada. Itinerari: Cassà, Sta. Pellaia, St. Mateu de Montnegre, els Golfars, St. Cristòfol, Cassà. 21 components.

—23 de desembre 1990. Sortida amb bicicleta fins els Metges. 8 components.

—3 de març del 1991. Matinal per les Gavarres.

—17 de març del 1991. Matinal per les Gavarres.

—1 de maig del 1991. Excursió amb bicicleta tot terreny des de Cassà fins a la Platja de Castell (Palamós) passant per les Dues Rieres, Puig d'Arques, Fitor, Vall.llobrega, Platja de Castell. Tornada per Calonge, Can Llac de Romanyà, el Rocatal i Cassà. 8 components.

FESTA DE ST. VICENÇ

—27 de gener del 1991. Festa de St. Vicenç al veïnat d'Esclat amb molta assistència de públic com cada any. Sardanes, concurs de coques i alloli, dinar, rifa d'una panera de marisc,...

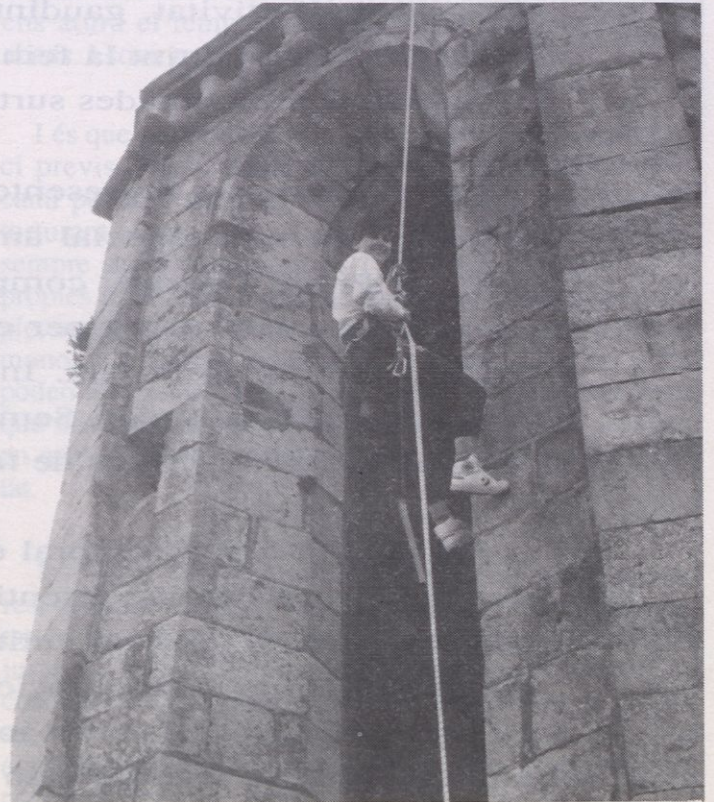
DRECERA

SECCIÓ INFANTIL

Del 25 al 28 de març del 1991. CAMPAMENT de Setmana Santa a la Casa de Colònies L'ALDRIC (Mas Salvadó) de Romanyà. 57 nens i nenes d'entre 7 i 13 anys.

ESQUÍ

Al llarg dels mesos de desembre i gener s'han fet 5 sortides amb autocar a diverses estacions d'esquí del Pirineu francès i andorrà conjuntament amb la Pena Xilimbes. A més el 23 i 24 de març s'organitzà una sortida de Cap de Setmana a Andorra amb estada a la Casa de Colònies Aina de Canillo. 22 components. Malauradament hi hagué dues noies accidentades practicant l'esport blanc. A la Roser i a la Bàrbara els desitgem una plena recuperació.



Neteja de la façana de l'església parroquial.

ESCALADA

—13 d'abril del 1991. NETEJA DE LA FAÇANA de l'ESGLÉSIA PARROQUIAL. Durant tot el matí del dissabte, 8 membres escaladors de "la Colla" netejaren les parets de l'Església d'herbes i mates i la deixaren digna de veure.

—12 de maig de 1991. A ROCA PONÇA (Solius) s'aplegaren prop de 50 persones, bé per conèixer el lloc o bé per escalar-hi amb motiu de l'arrossada que s'hi feia per donar a conèixer noves vies d'escalada i el reequipament de les vies ja existents.

Rocòdrom. Continuen les sessions d'entrenament al rocòdrom del Pavelló.

XIII MARXA DE PRIMAVERA

—5 de maig de 1991, malgrat la pluja que queia a

—19 d'abril del 1991. "Expedició als Andes" pel G.E. Bell-Matf de Llagostera.

L'hora de la sortida no es suspengué l'edició d'enguany i feren el recorregut 60 participants. Aquest fou: Cassà, Llebrers, la Barceloneta, Fornells de la Selva, Camp-llong i Cassà.

PROJECCIONS ÀUDIO-VISUALS i CONFERÈNCIES

—4 d'abril. Presentació del llibre "L'Església de Sant Martí de Cassà de la Selva" de Josep Bosch i Mercader.

—5 d'abril. "Kukulcan '90. El soterrani de Mèxic" pel C. Excursionista d'Olot, amb la participació d'un espeleòleg de Cassà: Joan Carles Carbó i Viruete.

—9 d'abril del 1991. Conferència àudio-visual: "Per la terra dels profetes (de la mar Morta al Sinaí)" a càrrec del Dr. Joaquim Monturiol.

—3 de maig del 1991. "Travessada dels Pirineus. D'Irun al Cap de Creus". Per l'Eloi Madrià i en Joan Pinsach.

XXV FESTA LITERÀRIA

—7 d'abril del 1991. Cantada de GOIGS i CARMELLES per la Colla dels Tranquils a la plaça Petita.

—20 d'abril del 1991. TEATRE: "Els tres innocents" per la companyia Transpunt de Caldes de Malavella.

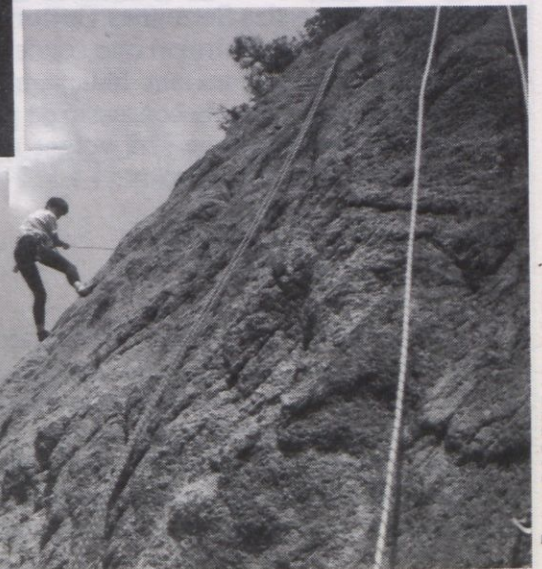
—21 d'abril del 1991. FESTA DE ST. JORDI. Venda de llibres i de roses, i audició de Sardanes a la plaça de la Coma.

—26 d'abril del 1991. Projecció de la PEL·LÍCULA: "La Punyalada" pel Cine-club 8 i 1/2.

—28 d'abril del 1991. XXV FESTA LITERÀRIA. Proclamació dels premis: La Colla, Pompeu Pascual, Cercamón, Joan Xirgo i Manuel Tolosà, al restaurant El Bon Acull. 120 persones.



Escalant a Rocaponça (Solius).



...sembla la mar de fàcil.

REPÀS A LA FEINA FETA

FESTA D'ANIVERSARI

"La Festa Literària és el fet cultural amb més prestigi viscut a Cassà". Aquesta contundent afirmació la feia el bon amic i cabdal col.laborador de la nostra festa, Joan Maymí, en el seu article sobre els vint-i-cinc anys, publicat simultàniament al Dreuera i Revista de Girona.

És certa l'asseveració? Ha estat el cim més alt d'una vila pretesament culta? Un oasi enmig d'un desert d'inaïtat? O res més que una tossuderia sense transcendència?

Com molt bé reflectia en Joan en el mateix article, en els seus inicis la Festa va representar una punt de referència important en la clandestina vida cultural gironina. La normalitat democràtica, amb la generació des de les pròpies institucions d'unes estructures de promoció literària i cultural importants, han situat els nostres, encara, modestos Premis en un nivell més discret. Amb tot, no cal dubtar que la rellevància que té l'acte, i principalment la seva voluntat (insòlita a Cassà) de transcendència externa, el fan mereixedor de l'elogi.

Ara bé, el que no ha aconseguit massa la Festa (i potser perquè no és possible) és ser reconeguda i apreciada en el propi poble. Si preguntem als convilatans, tothom haurà participat en alguna ocasió en la **Festa dels Músics**; de la **Festa Literària**, en canvi, molts ni en sabran la mena.

Segurament amb la consciència que la concessió de guardons literaris difícilment atrauria l'interès general, i no volent renunciar a la qualitat de l'acte però tampoc a la repercussió popular, s'organitzaren, d'això ja fa molts d'anys, les anomenades **Setmanes Culturals**. Era aquella una **Festa Major Cultural** que condensava en pocs dies una oferta àmplia i un tant lúdica que complementava la severitat de l'acte de concessió de premis.

És aquesta una idea que s'ha volgut recuperar amb l'edició extraordinària d'enguany.

ABRIL CULTURAL

Durant el mes d'abril s'han organitzat un seguit de petites activitats, modestes i prou atractives, sovint preparades en col.laboració amb d'altres entitats locals.

En distingirem especialment tres que tenen el mèrit addicional de ser protagonitzades per cassanencs:

En primer lloc tenim la presentació oficial del llibre de J. Bosch sobre l'església de Cassà, obra guanyadora del Premi **P. Pascual** fa dos anys. Un estudi necessari

DREUERA

elaborat per un investigador incansable, al qual devem molt.

S'han recuperat les **Caramelles**, amb una actuació ben genuïna de la **Colla dels Tranquils**, del Veïnat d'Esclet. Una ocasió única per conèixer (els més joves) i recordar (els grans), les alegres cançons de Pasqua nostrades, les de les pregàries, les corrandes i els ous.

També hem tingut ocasió d'assaborir l'àudio-visual **Travessia del Pirineu**, preparat pels expedicionaris Joan Pinsach i Eloi Madrià, gent de **La Colla**. La qualitat, tant en l'exposició d'imatges com en la descripció de la ruta, deixaren embadalits i amb ganes d'anar-hi els nombrosos excursionistes presents.

Aquest espai s'inseria en un grup de tres sessions sobre expedicions. Les altres dues: **Kukulcan 90** i **Expedició als Andes**.

A més, hem pogut veure teatre a casa, interpretat per una companyia de fora (no gaire, de Caldes). Amb un bon caliu de públic i en un marc incomparable (qui n'ha vist cap d'igual): el Teatre de l'Escola Pública. El grup **Traspunt** ens esplaià amb una obra d'embolic ben portada: "Els tres innocents".

Es passà la pel.lícula **La punyalada**, basada en la novel.la garrotxina per excel.lència, del mateix nom. Un cúmul d'escenes, ara idíl.liques, adés brutals, d'una gran força. Una deferència del Cinema Club 8 i 1/2.

Hi hagué, tant se val, la tradicional venda de llibres i roses de St. Jordi, amenitzada amb una Audició de sardanes. I una sessió magistral que ja podem considerar també tradició: la crònica de viatges de **J. Monturiol**. Aquesta vegada amb l'Orient Mitjà: **La terra dels profetes**.

Veiem que el programa ha estat complet, i amb una participació considerable. Potser hi trobem a faltar un gran espectacle central, com ara un nou recital d'en Raimon (en remembrança del celebrat l'any 68) o, per què no, un d'Els Pets. Però la precarietat lamentablement consubstancial a la nostra entitat i el trist record d'una actuació més propera que la d'en Raimon ho feien desaconsellable.

XXV FESTA LITERÀRIA SOPAR DE GERMANOR

Aquesta XXV Festa tingué una estructura comparable a la de qualsevol altre any. I és que, definitivament, no es planteja un canvi substancial ni en la filosofia dels Premis ni en l'acte d'atorgament. Tal vegada millors o pitjors circumstàncies hi portin amb el temps,

però de moment s'opta per la continuïtat d'una línia que ha donat uns fruits discrets però segurs.

S'inicià com és habitual la concessió de guardons amb els infantils, **Manuel Tolosà i Surroca**. Quim Massa, el puntal d'aquest certamen local tan preuat, féu la lectura del veredict i posteriorment Jordi Solench, guanyador del Premi Clavell, ens sorprengué amb la lectura d'un relat d'un gran domini lingüístic.

Seguí el **Cercamón**, adreçat a joves autors gironins. El guanyà Pilar Turon, de Caldes, amb una narració sobre el món de la droga. Aprofito per fer l'observació que aquest és un Premi que es va consolidant, i cal vetllar. Cobreix un buit important en la promoció literària: el segment d'escriptors més joves que tenen encara difícil accés als grans premis.

El premi **La Colla** tingué aquest any uns guanyadors d'excepció. Guanyadors, sí, perquè per primera vegada es donava un premi Ex-aequo. I d'excepció, per la maduresa dels autors: Joan Perelló (autor de l'obra **Papers d'hotel**) és poeta mallorquí i té obra en vers publicada, i Antoni Dalmases, de Sabadell (amb l'obra **Les línies de l'atzar**) guanyava de forma gairebé simultània el premi Ciutat d'Olot.

Llur pròpia descripció de l'obra, precedits per la presentació de J.M. Fonalleras i Ll. Muntada (membres del jurat) i guiats per les hàbils preguntes del conductor de l'acte, J.C. Codolà, ens féu entrar vertaderes ganes de llegir-les. Caldrà esperar un any, i esperem poder fer-ho en una acurada edició d'**Editorial La Magrana**, com enguany amb el darrer premi, **Berlín Zoo**.

El Premi **Pompeu Pascual** tingué com a guanyador una persona ben pròxima a tots nosaltres i que ja ha estat citada fins i tot anteriorment en aquest mateix article: **Joan Maymí**, amb un estudi sobre els inicis de l'Escola Pública Cassanenca. Una vegada més el Premi **Pascual** d'investigació correspon a un tema i autor de casa. Aquest fet espontàniament repetit, converteix d'alguna manera el Premi en la fórmula idònia per facilitar la difusió de monografies cassanenques, i per graficar mínimament la dedicació des seus esforços autors.

Per primera vegada es concedí el Premi **Joan Xirgo** de treballs de recerca i recuperació de les Gavarres.

Aquest Premi, organitzat pels **Amics de les Gavarres** i dotat pel **Consell Comarcal del Gironès**, neix amb molt bon peu. La recompensa al treball sobre els **Monuments megalítics de les Gavarres** no es limità al pur dispendi econòmic, sinó que la presidència del Consell adquirí el compromís públic de promoure una infraestructura de protecció d'aquest patrimoni històric. I a mes, anuncià el doblament de dotació, cosa que permetrà dividir el Premi en un vessant d'investigació i un altre de realització pràctica.

Incentius com aquests li calen a les nostres maltractades i poc conegudes Gavarres.

S'acabà la vetllada amb una curta ressenya nostàlgica de l'antic guanyador i avui cap de Cultura de la Diputació gironina, Sr. Salvatella, la posterior intervenció de l'alcalde de la població, Sr. Dausà (amb una retòrica sempre brillant), i, finalment, el discurs abrandat i precís del president de l'entitat, Quim Bosch.

La vint-i-cinquena edició finia, densa i amena com mai. Quina valoració en fem globalment? Podem fer el joc de repassar els adjectius que ha suggerit en la crònica. A cop d'ull: un modest i un discret, un atractiu, un necessari, un genuí, un alegre, dos tradicionals, un complet, un segur, un excepcional i un nostàlgic. Quina valoració? El còctel d'accepcions sembla bo; un xic espès potser, però gustós. La conclusió és segura: molt positiva.

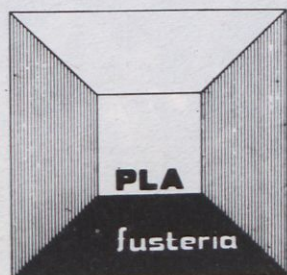
XAVIER ALBERTÍ

Sílvia Aymerich

BERLIN - ZOO

Premi La Colla
1990

Edicions
de la Magrana



Progrés, 5 - Tel. 46 09 14
17244 CASSÀ DE LA SELVA (Girona)



ABRIL

CULTURAL'91



PÒRTIC

Quatre aventures singulars, de gran volada, configuren el calendari d'àudio-visuals de l'ABRIL CULTURAL 91.

Una expedició espeleològica a Mèxic, una geològica al Pròxim Orient, una alpinística als Andes i finalment, una excursionista, la travessia integral del PIRINEU.

KUKULCAN

Una expedició de gent amb empenta. Qui no recorda en llegir al diari o veure la televisió el grup de joves espeleòlegs gironins, gairebé tots de la Garrotxa, fent neteja dels cingles de Castellfolit de la Roca. El motor d'aquella facècia va ser el finançament de l'expedició espeleològica a Mèxic que ara ens ocupa.

La participació d'en Joan Carles Carbó, cassanenc i company de LA COLLA era un atractiu més perquè, quasi en primícia oferissin el reportatge de l'expedició com a obertura del cicle d'àudio-visuals.

L'objectiu de l'expedició espeleològica era assolir els 1.070 m de profunditat, amb pous d'unes dimensions que encongeixen l'ànima. El clima tropical contribueix molt bé al desenvolupament de fendèmens característics de notables dimensions. Les condicions climàtiques adverses i la molta aigua acumulada van fer que l'expedició no pogués superar els 950 m de profunditat. Malgrat el contratemps va resultar un èxit.

A més de la vessant esportiva una expedició d'aquesta mena, i a terres tan llunyanes, sempre és d'interès el coneixement que s'adquireix de la vida i els costums de la zona. En aquest cas concret, van fer-nos assistir al canvi que la seva sola presència, contemplada pels indígenes com una activitat de comerç, provocaren en aquell llogarret perdut al mig de la selva mexicana.

DRECERA

ANDES

En Joan Sàbat, company del grup excursionista BELLMATÍ de Llagostera, presentà un acurat muntatge mostrant els èxits i vicissituds de l'expedició que, conjuntament amb el grup ESQUELLES d'Amer els portà als cims del Andes peruans.

Un plantejament, que personalment crec molt encertat, va ésser el de separar l'exposició en dues parts ben diferenciades i en primer lloc, la visió cultural i humanista del seu viatge, amb visites obligades al cor del que fou imperi inca, Cuzco i el Machu-Pichu. Mostrant imatges d'una gran bellesa.

La segona, la vessant específicament esportiva amb les ascensions objectiu de l'expedició: que va servir d'acimatació, i el Huascarán Sud, cim dels més alts de la Cordillera Andina. Tot els va sortir practicament com havien planejat i per tant assoliren els objectius proposats.

Una gran felicitació per l'èxit assolit, per culminar l'any i mig d'esforços esmerçats a preparar l'expedició.



PROFETES

El professor Monturiol, com no, havia de tenir cabuda en el nostre ABRIL CULTURAL 91. De fet, d'una manera o altra cada any té cita obligada a Cassà. Home meticulós i ordenat, porta fitxa de totes les projeccions que ens han ofert, que en són més de 10, i orgullosament diu que encara n'hi queden per poder-nos-en oferir. Desitgem que així sigui, i per molts anys.

He pogut llegir que recentment, el Col·legi de Llicenciats de Catalunya li han ofert un merescut homeatge, des d'aquí ens hi volem afegir.

El muntatge àudio-visual ofert enguany transcorria per terres de Pròxim Orient, d'actualitat diària pel fet de ser un dels focus dels conflictes més aferissats. La convivència de pobles i cultures tant dispars no sempre és fàcil. L'abundant documentació presentada pel professor Monturiol, i la seva exposició extremament didàctica van procurar-nos una vetllada inoblidable.

PIRINEU

L'àudio-visual de la Travessada a peu des de l'Atlàntic fins al Mediterrani va ésser una magnífica cloenda als actes de l'Abril Cultural 91.

En Joan Pinsach i l'Eloi Madrià ens feren descobrir i ens comunicaren el seu entusiasme pels bells paratges del Pirineu que foren el seu acull.

La singladura duta a terme per en Joan i l'Eloi ens ensenya que amb voluntat i seny i només a peu es poden efectuar aventures d'un gran encís i d'una vivència tremenda.

Vint-i-dues etapes pedestres els portaren d'Irún a Port de la Selva exercint com a professionals "caminaires", dedicats exclusivament a això, només a caminar, cada dia, prenent un repòs, de tant en tant.



Els herois de la Travessada que comença...

Les primeres etapes, que segons sembla van ésser d'adaptació a la nova professió, transcorregueren per uns paratges de natura virginal, fantàstics, que exhalarren una frescor i una tranquil·litat extremes. La convivència amb alguns pastors de la zona donaven la nota humanista que impregna la seva travessia.

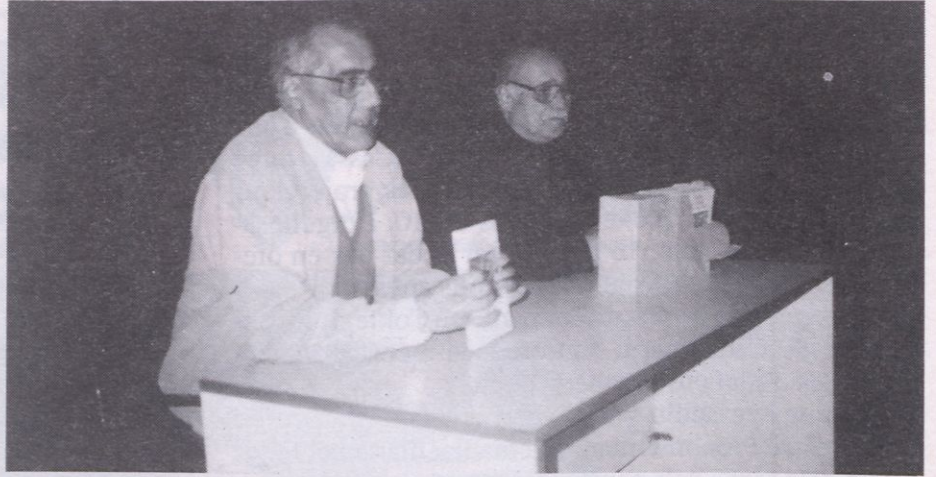
El pas pel cim del Pirineu Central, que en algunes etapes vaig acompanyar-los, foren un contrast fort amb les etapes precedents. De fet es trepitjava terreny més ferèstec, però alhora més conegut, donat el seu caire d'Alta muntanya.

Unes diades d'especial significació va ésser el retrobament familiar a Núria, en una de les etapes de descens, i el dinar de la darrera etapa sota mateix de les parets de St. Pere de Rodas amb la vista posada sobre Port de la Selva, final feliç amb bany merescut a les aigües de la Costa Brava.



...i acaba.

PRESENTACIÓ DEL LLIBRE "L'ESGLÉSIA DE CASSÀ DE LA SELVA"



L'autor del llibre amb Josep M. Marquès que en féu la presentació.

Amb la cooperació de la Colla Excursionista Cassanenca, ha sortit al carrer el llibre L'ESGLÉSIA DE SANT MARTÍ DE CASSÀ DE LA SELVA, l'autor del qual és Josep Bosch i Mercader, guanyador del XII Premi Pompeu Pascual de la Colla Excursionista Cassanenca l'any 1989.

El dia 4 d'abril passat a la Casa de Cultura de "la Caixa" va fer-ne la presentació Mn. Josep M. Marquès, rector de Fomells de la Selva i Director de l'Arxiu Diocesà, que és la que ha apadrinat aquesta edició.

Mossén Josep M. Marquès en la seva presentació va alabar la tasca portada a cap per l'autor, que, sense ser un historiador, ha rebuscat en diferents arxius per saber i donar a conèixer la Història d'aquesta església de Sant Martí de Cassà de la Selva, que actualment és l'edifici més característic i important de la vila. Va ressaltar la importància de conèixer la Història dels temples parroquials aixecats sempre per la fe dels nostre avantpassats i que van ser capaços i valents, com en el cas de Cassà, que eren ben pocs habitants, de dur a cap una empresa que actualment amb molts més mitjans costaria de realitzar.

Donada la paraula a Josep Bosch, va fer un resum del contingut del llibre i la tasca d'investigació portada a cap i que ja resumeix en la seva presentació que fa a l'obra. Va fer constar l'alegria que dóna la troballa del document que aporta llum a la investigació que molt sovint resulta difícil i pesada. La seva satisfacció de poder donar a conèixer la configuració de l'església romànica de la qual es tenia coneixement per les pedres que aparegueren en obrir-se els finestrals a l'any 1928 i de la qual mai no s'havia sabut com podia haver estat la seva construcció. Són molts els coneixements que aporta el seu estudi.

Donà les gràcies a la Colla Excursionista Cassanenca i a la Família Pascual que fan possible que aquests estudis que podrien quedar oblidats al cul d'un calaix en aflorin, i com en aquest cas, arribin a publicar-se aportant uns coneixements útils i necessaris per al coneixement de la pròpia identitat local i nacional.

El llibre ha estat molt ben acollit per la població cassanenca com es va demostrar en la diada de Sant Jordi, i que actualment és a punt d'esgotar-se l'edició.



Foto J. M. BOSCH

Vista de la sala.

DE CASSÀ AL MAR AMB B.T.T.

*Davant l'estació
a punt de marxa.*



Feia temps que en parlàvem com tantes altres coses semblava que aquest moment no arribaria mai. Només es tractava de travessar les Gavarres pel seu "cor" i el punt més alt i fer una capbussada a l'atractiva platja de Castell. Tampoc no es tractava de traçar la línia més recta i senzilla, sinó que calia fer un recorregut atractiu i d'aquesta manera donar opció a la gent a conèixer indrets que tenim aquí mateix (les distàncies cada dia són més curtes) i amb molts anys vessant història i amb molta ignorància col·lectiva (qualsevol moment és bo per reivindicar les Gavarres).

RECORREGUT

Sortida de Cassà, puig de les Miloques, Dues Rieres, refugis de les Gavarres, coll del Matxo Mort, Can Sitgeta, puig d'Arques (530m), mas del forn del Vidre, can Marcó, Sta. Llúcia, can Pugnau, la Caborca, can Cals, Fitor, can Joanola, plaça de les Bruixes, mas Cabré, Raval de Dalt, Vall.llobrega, platja de Castell, cala s'Alguer, Vall.llobrega, Calonge, Urbanització Rfo de Oro, can Tallades, can Dalmau, mas Sais, can Darna, can Llac, el Roquetal, casa Nova d'en Bota, can Bota, mas

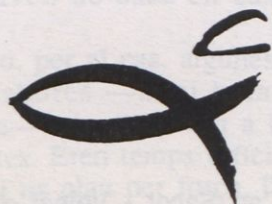
Bassets, casa Nova de n'Abras, Verneda, Mas Cubell, Cassà.

Total 86 Km amb més de 2050 m de desnivell amb pujades.

UNA BONA EXPERIÈNCIA

Vam sortir a les vuit del matí de l'Estació. Va començar a ploure i no sabíem què fer, però al cap d'una estona va parar i vam decidir marxar.

Férem cap a les Dues Rieres i tot seguit cap als Metges, però sense acabar d'arribar-hi, ja que vam trencar a mà dreta cap al puig d'Arques. Aquell tros és bonic ja que no és gens fort i és bonic veure el puig d'Arques davant mateix dels teus nassos, encara que nosaltres no el vam veure bé perquè hi havia boira. Al cap d'una estona vam arribar al peu de la pujada que ens conduiria dalt de la muntanya on hi ha un refugi molt bonic. Vam esmorzar i al cap d'una mitja hora vam seguir la nostra ruta. Després quasi tot es baixada fins que trobés l'asfalt. Vam seguir la carretera un tros i vam pujar a Santa Llúcia, va ser una pujada molt forta. Vam seguir tot i que el camí era força humit i ens vam envellar força.



Caixa de Girona

Oficina a CASSÀ DE LA SELVA: Carrer Major, 15 - Telèfon 46 10 49

Vam arribar a Vall.llobrega i de seguida a la platja de Castell.

Cap a les tres de la tarda, vam començar a marxar de la platja de Castell, cap a Vall.llobrega per carretera. Vam trigar molt poc a cobrir els 4 o 5 km que hi havia ja que era molt pla; ens vam voler aturar a prendre cafè però no ens en van voler donar i nosaltres tot anar-hi anant anàrem, amb contínues pujades i baixades, fins a Calonge. En aquest tram les cames es van començar a ressentir dels quilòmetres que ja portaven. A continuació va venir el tall més fort que anava de Rfo de Oro, al nivell del mar, fins el puig d'Arques, d'uns 500m d'alçada. Va ser mortal van ser 9 km de constant pujada, sort que no feia sol perquè hagués pogut ser molt pitjor! En arribar a dalt ens vam parar i vam descansar. Tot de cop va començar a ploure, potser vam recórrer uns 15 km plovent intensament. Un cop va ser al puig d'Arques ja només mancava 1'5km aproximadament de pujada, la resta era baixada; per sort perquè estàvem morts. Des del Roquetal fins a Cassà vam rodar a un fort ritme ja que plovia molt, també. Vam haver de travessar algunes rieres i les bicis ho van notar. Quan vam arribar a Cassà estàvem ben molls i les bicis estaven en molt mal estat, però em va agradar molt l'experiència i estem disposats a tornar-hi amb tothom qui vulgui venir; si s'és colla t'ho passes molt bé. Endavant i animeu-vos a participar a les sortides de BTT!

**TOMÀS CORIS
i ALBERT BLAVI**



Torre de vigilància al Puig d'Arques.



Els BTT a l'ermita de Santa Llúcia.

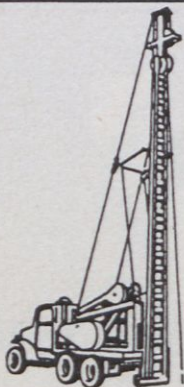
L'ESTRI

El company Carles Malagrida, fa cosa de dos mesos en un article resum d'activitats de la Colla publicat a LLUM I GUIA diu: "La B.T.T. funciona. Una novetat positiva es miri d'on es miri."

Té raó. La bicicleta tot terreny funciona es miri d'on es miri. Primerament és un vehicle no contaminant, per aquest motiu i en no consumir carburant cal fer-lo funcionar amb el seu esforç, com si realment es tractés d'un estri annexionat al nostre cos, amb cinc punts de contacte: les dues mans, els dos peus, el cul. Amb el suport total de l'esquena, els braços, les cames, els pulmons, el cor, el cap i l'amor propi.

També pot ésser una eina descontaminant de totes aquelles toxines acumulades al llarg de la setmana o la nit anterior. Pot arribar a contrarestar aquelles nits de farra i divertiment amb ritme d'au nocturna més que d'adaptada au de galliner, que amb més o menys intensitat tots hem viscut i a la qual no renunciem. Cal cercar l'equilibri.

Dues rodes, el manillar, el canvi, el pinyó, el plat, els pedals, un seient tou, uns bons frens i recanvi per no quedar pel camí. Tot això acompanyat de coses dites anteriorment poden donar a conèixer molts indrets i practicar un esport que no forçosament s'ha de convertir en competitiu. Potser també cal dir que a vegades esdevé un element més a la cambra dels mals endreços una vegada passada la campanya de llençament amb tot l'enrenou d'obsequis i enganyifes.



Can Sacot - Veïnat d'Esclet, 1
Telèfon 46 04 11
CASSÀ DE LA SEVA (Girona)

"PIQUES" PASSIUS A TENIR EN COMPTE

Aquella fiblada provocativa que et posa el cos en plan competitiu encara que sigui per poca estona i a voltes sense adonar-te'n, tal vegada ens aflora en voler imitar professionals obligats a guanyar per tal de seguir en aquest món competitiu font de les seves garrofes.

El problema no és precisament entrar en aquesta lluita (aquest seria un altre problema). Normalment quan hom creu tenir més forces és a les baixades i quan més fort és el pendent millor. Sovint creiem que el camí, el corriol, la pista, etc. és nostre, que només hi circulem

nosaltres, no pensem en qui encara camina, en qui dona força al puny de gas de la seva moto, en qui apreta el pedal del gas del seu cotxe, o en qui com nosaltres circula en direcció oposada a la nostra.

Si la baixada és forta i el qui va dalt de la bicicleta és atrevit, sovint agafa velocitats considerables, si a més usem el camí tant per l'esquerra com per la dreta hi pot haver un seriós disgust. Això no es té gaire en compte i cal posar-hi atenció.

ELOI MADRIÀ



Fent un descans
a la platja del Castell.

CANTADA DE CARMELLES

El jovent d'avui dia —i els no tan joves— els és materialment impossible imaginar-se un món sense mitjans de comunicació actuals. Coses que per als nostres avis constituïren font d'esbarjo els apareixen tan llunyanes com les curses de quàdrigues, posem per cas. I fins fa quatre dies, com aquell qui diu, estigueren vigents. Cert que se n'han recuperat algunes —la Festa Major n'és un bon exemple— però d'altres semblen condemnades definitivament a passar a l'arxiu penós que anomenem folklore.

Una d'aquestes sembla ser les caramelles, aquells grups de jovent que la vetlla de Rams i de la Pasqua Florida anaven de casa en casa oferint les seves cançons.

Jo recordo, per al cas, algunes d'aquestes colles de joves d'aleshores —avui homes ben entrats a la cinquantena— que trucaven a la porta de casa per aquestes dates. Eren temps difícils; el llum de carbur substituïa, si us plau per força, l'elèctric que, si lluïa, era per la seva absència. I els carrers foscos com gola de llop acollien el cor de veus que entonaven allò de:

Fins aquí n'hem arribat, fins aquí n'hem arribat.
Caminant amb molta pena, caminant amb molta pena.

No venfem per res de mal, no venfem per res de mal
sinó per dar-vos alegria, sinó per dar-vos alegria.

Tu, company, que vas davant, tu company, que vas
davant
venta tres trucs a la porta, venta tres trucs a la porta.

I sonaven els tres trucs. La porta s'obria i entraven

GOIGS DEL RAM

Ja ve un Sant Diumenge
Un Sant Diumenge del Ram
Que em parares les taules
De palmes i de rams

Jesús Maria
De palmes i de rams

De llor i d'olivera
I un ciri molt galant
I aquí dalt del paradís
Si n'hi ha un banc molt gran

ARRIBADA

Fins aquí hem arribat
Caminant amb molta pena

No venim per res de mal
Si no per donar alegria

Tú company que vas davant
venta tres pics a la porta



GOIGS DEL MES DE MAIG

En venir a fer-vos
Aquesta visita
Nostre cor palpita
I queda prendat
Que el sol nom vostre
De Verge Maria
Omple d'alegria
El trist desterrat

Cantem tots alegres
I amb dolça harmonia
Les flors de Maria
D'aquest mes de Maig

Els caramellaires.

LES DOTZE HORES

Noia si vols escoltar
Grandeses de ma fortuna
Les penes que em fas passar
Per l'amor en festejar
I amor va tocant la una

I amor van de quan ja van
La una hora van tocant
Amor van tocant la una

*Vista general de la plaça Petita
el dia de les Caramelles.*



els cantaires: després de les salutacions de rigor sorgia la pregunta ritual:

Cantarem o no cantarem?

A casa la resposta era "Sí". I cantaven: una o dues cançons.

—Molt bé, nois. Teniu.

Uns quants ous que anaven a engreixar la cistella i un grapat de xavalla que desapareixia en les assedegades butxaques d'aquells brivalls. Després altra volta el silenci entorn la vetlla familiar, no sense abans escoltar el comiat:

Bona nit a aquesta casa
bona nit que Déu mus dó
A l'amo, a la mestressa
i a tota la germanor.

Han passat els anys. A mitjan anys cinquanta les colles de caramells desaparegueren com tantes altres coses. Però d'un temps ençà, un escamot de vells cantaires han decidit rememorar temps passats formant la "Colla dels Tranquils" i així ha estat com el diumenge de Pasqüetes, la plaça Petita de poc que no justifica el

DRECERA.

seu nom davant l'allau de cassanencs desitjosos d'escoltar-los, els uns per recordar, els altres per conèixer quelcom per a ells iou. I a fe que quedaren satisfets els uns i els altres.

A l'hora de felicitar la "Colla dels Tranquils" per llur iniciativa pensem: no hi haurà algú que decideixi emprendre quelcom de semblant? Vull dir intentar relançar alguna altra tradició oblidada?

Esperem-ho perquè, com hem pogut comprovar, la cosa s'ho val.

Carles Malagrida

**Collecció de Premis
Literaris de "La Colla"
UN REGAL PER
FER ALS AMICS**

A totes les llibreries de Cassà.

XXV FESTA LITÈ- RÀRIA

LA COLLA

Cassà de la Selva
27 d'abril de 1991

PARLAMENT DEL PRESIDENT DE "LA COLLA" EN LA CLOENDA DE LA XXV FESTA LITERÀRIA

CONVIDATS

En primer lloc felicitacions a tots. Evidentment als guardonats amb els premis d'aquesta vint-i-cinquena edició. En especial però, als que fa vint-i-cinc anys iniciaren una obra, jo diria una gran obra; superant entrebancs de tota mena, que afortunadament ja són un pas-sat, història d'uns temps difícils en molts aspectes, especialment pel que fa a la nostra llengua i la nostra literatura. La seva empenta no serà mai prou agràida.

Un record molt especial als companys que, per desgraciades circumstàncies, s'han quedat en el camí. El seu record restarà viu per sempre entre nosaltres. La constància i la fe demostrades són el nostre motor.

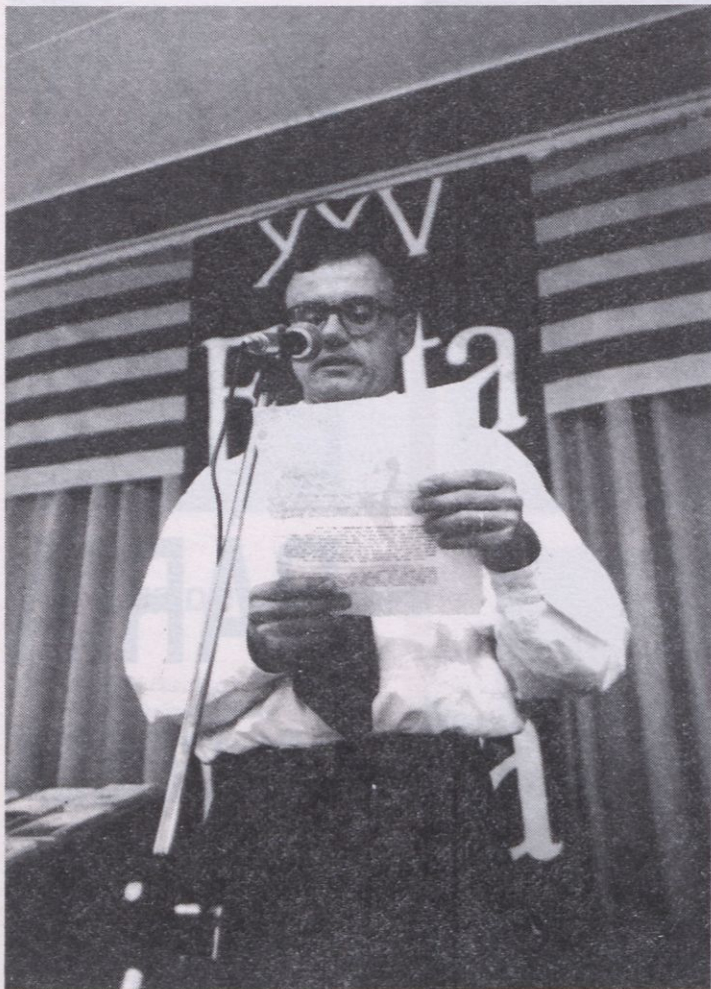
Tenim el repte de mantenir i revifar la tasca que l'any 67 iniciaren. Esperem no defallir.

Felicitar, com no, els col.laboradors que amb la seva tasca desinteressada fan possible, any rera any, la pervivència dels premis literaris a Cassà. Sincerament, gràcies!!!

Assolir una fita com aquesta, certament convida a la reflexió. No sóc la persona més indicada per fer-ho, però m'atreveixo a fer-ne alguna en veu alta.

En aquest mes ple d'esdeveniments culturals a la nostra vila, han tingut especial ressò la presentació de dos llibres de temàtica plenament nostra. Els primers dies del mes veia la llum el llibre sobre l'església de Cassà, un document importantíssim. El mateix autor que havia escrit que Cassà no tenia història, que no podríem explicar als forasters els orígens, la infantesa... De fet, el que sembla més exacte són les paraules de l'arxiver de la catedral, mossèn Gabriel Roura: "Cassà no té història perquè no ha tingut qui hi dediqués hores a buscar-la...".

Ahir es feia la presentació oficial d'un llibre de caire més general sobre Cassà. En la presentació, l'amic Narcís Puigdevall ens sorprenia amb notícies d'una curiosa troballa: feia esment a totes les obres que han sigut publicades sobre la nostra història. Gairebé en totes, un denominador comú: LA COLLA hi havia estat pel mig.



El president de la Colla, Quim Bosch, féu la presentació de la Festa Literària.

En especial pel que fa als Premis Pascual. I com acabem de veure, encara n'hi podem afegir un altre, que ens ha donat a conèixer en JOAN MAYMÍ.

En una altre camp literari, com és el narratiu, també crec que s'ha ensopegat el camí.

El més novell dels premis, el CERCAMÓN, ja ha donat els seus fruits. Va ésser creat per servir de pont entre els premis infantils, dels quals com hem vist surten narradors d'una gran qualitat i imaginació; i els de la Colla, per a escriptors més fets. Tots ens vàrem con-

gratular amb la notícia que el guanyador de fa dos anys hagi publicat, ja, un llibre....

Crec que és preceptiu dir que la tasca que es fa és important, que malgrat el tòpic que no llegim, encara hi ha molta gent interessada en els llibres. Que, malgrat que algun periodista del PAIS no ho acabi d'entendre, la nostra llengua és una viva.

La nostra cultura és una viva. Ens cal només una cosa, que tots hi tinguem interès veritable i desinteressat, especialment les institucions, una tasca cultural no és un tema del qual ens hagim de recordar cada quatre anys, és cada any; de fet, de cada dia.

En començar em recordava dels que ens havien precedit en aquella tasca, la seva constància i fe en el camí emprès.

Que sigui amb tots nosaltres per molts anys!!

Visca la Colla !!

Visca Catalunya !!

QUIM BOSCH



El pastís del XXV Aniversari.

DUCFORM S.A.

FORMULARIS EN PAPER CONTINU PER A ORDINADORS

Zona Industrial - Telèfon 46.30.50

CASSÀ DE LA SELVA

EL NOSTRE CONCURS LITERARI

Quan en Carles Malagrida va guanyar el Premi Família Pascual, l'any 1985, vaig pensar que no deixava de tenir la seva gràcia que el jurat premiés el treball d'un company fidel de tota la vida a "la Colla".

Modestament, penso que enguany aquesta gràcia s'ha repetit per partida doble. M'explicaré.

L'agost del 1984, quan l'avi Tolosà estava ja malalt de mort, em va escriure una carta en què em demanava que anés a veure'l, ja que havia trobat un document que em volia donar. Aquest no era altre que la petició formal de Graduació de l'Escola Pública de la Vila. La va fer a la junta del Centre d'Unió Republicana quan tenia 23 anys, tot demanant que aquesta se la fes seva i la presentés a l'Ajuntament. Vam quedar que jo aniria buscant material de l'arxiu municipal i que poc a poc aniríem desgranant, des del començament, la història d'aquesta lluita que es van plantejar uns quants cassanencs. Poca cosa vam fer junts, perquè ell moria el 19 de març de 1985. El treball era començat i vaig agafar l'autocompromís d'acabar-lo sol.

Queda, doncs, explicat perquè el XIII Premi Família Pascual tinc l'orgull de "compartir-lo" amb el mestre Tolosà.

A la festa literària vaig donar unes pinzellades al contingut del treball. Són aquestes:

— La primera petició de Graduació de l'Escola Pública de nens la van fer en Josep Torres i Fernández (mestre interí de l'Escola Pública número 1, i en Benet Casabó, popularment conegut com en Benet Pintor (pintor), l'agost de l'any 1908.

— La segona petició la va fer Manuel Tolosà i Surroca, com a secretari del Centre d'Unió Republicana i, els mateixos dies en Josep Maymí i Muntal, President del Centre Radical Instructiu, entitat que mantenia l'Escola Cervantista. Era el mes de juliol de l'any 1919.

— L'Escola Pública de nens es va graduar el maig de 1928, al nou edifici no acabat, avui l'Hospital Municipal de Sant Josep.

— L'any 1931 es va graduar l'Escola Pública de nenes, als locals del Jutjat Vell, avui part de la Llar dels Jubilats i Escola d'Adults Municipal.

— L'any 1935, essent alcalde el republicà Martí Rosselló, es demana la construcció d'una escola pública amb cinc graus per a nens i cinc graus per a nenes. Les escoles actuals.

— L'any 1936, essent alcalde el també republicà Josep Dalmàs i Martí, es van començar a construir i es van acabar l'any 1938. A finals d'aquest any ja es van habilitar dues o tres aules. Les altres servien com a locals d'intendència per a l'exèrcit republicà. No oblidem que estàvem en plena guerra "incivil".



Joan Maymí, premi Pascual, agraeix el guardó.

— L'abril del 1939 (Año de la Victoria) l'alcalde franquista Josep Mestras i Martí en va fer la inauguració oficial. Aquesta obra va estar catalogada, durant molts anys, com a construïda durant en règim d'en Franco.

Aprofito aquesta oportunitat per deixar constància escrita de les dues reivindicacions que vaig fer a la sobretaula de la XXV Festa Literària.

"Primera.— Reivindico la creació de l'Escola Menor de Belles Arts que en Benet Pintor va demanar l'any 1908. Tots tenim a la ment artistes cassanencs capaços de fer-la funcionar amb dignitat i qualitat. Cal només la voluntat política de posar-la en marxa.

Segona.— Entenc l'Escola Pública com a canal de promoció individual i col·lectiva al servei de tota la població i lligada amb la comunitat, activa, estimulante i no selectiva, compensadora de desigualtats, laica, catalana.

Mentre l'Escola Pública estigui mancada dels elements humans i materials necessaris per al seu perfecte funcionament, mentre les aules estinguin plenes de gom a gom per falta d'espai o de pressupost per a tenir més mestres en actiu, mentre una gran part dels seus treballadors, mestres, se sentin més funcionaris que pedagogs, mentre no hi hagi una vertadera igualtat d'o-

portunitats per a tots els que vulguin accedir-hi, mentre els ajuntaments hagin de córrer amb la gravosa càrrega del seu manteniment, mentre s'hagin de crear aules habilitades, mentre es vagin armant dia a dia, i cada vegada amb més facilitat, cossos policials que no espais lúdics i d'estudi, mentre els fets no ens demostrin que el govern autonòmic es declara decididament a favor de l'escola pública, aquest problema serà viu i sense perspectives de solució.

Treballar perquè aquestes reivindicacions deixin de ser-ho penso que és un deure, i a la vegada una obligació, que tenim tots i cadascun dels ciutadans d'aquest país. A la vegada és el gran repte que tenen els qui avui ostenten el poder."

Amb el treball, Graduació de l'Escola Pública Nacional de Cassà de la Selva (1908-1940), vaig retre el meu homenatge particular a tots els que han dedicat, dediquen i dedicaran la seva vida a l'ensenyament.

Amb aquest treball vam fer la nostra aportació al descobriment d'una part de la història del nostre poble.

És d'esperar que noves aportacions als futurs premis Família Pascual ajudin a treure l'entrellat del nostre passat a fi de poder afrontar, amb valentia i orgull de cassanencs, el futur.

Joan Maymí i Coloreu



L'Alcalde de la vila, Josep M. Dausà, féu la cloenda de la XXV Festa Literària.



Tots els guanyadors del certamen d'enguany.



Dos dels components del Grup Gesart, Benjami Bofarull i Miquel Dídac Piñero recollint de mans del Sr. Manuel Nonó el premi Joan Xirgo dels Amics de les Gavarres.

VEREDICTE DE XXV PREMI "LA COLLA" DE NARRACIÓ (extracte)

A la ciutat de Girona, el dia 13 d'abril de 1991.

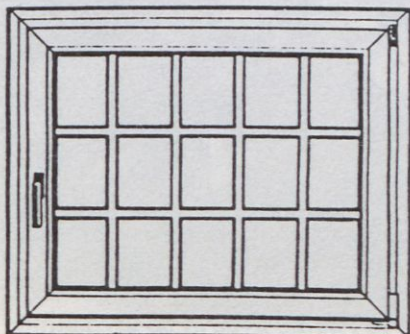
Reunit el Jurat del XXV premi "La Colla" de narració, convocat per la Colla Excursionista Cassanenca, i que està format per: Assumpció Cantalozella, Joan Carreras, Josep M. Fonalleras, Llufs Muntada i Toni Rusalleda, un cop examinats els treballs que enguany han

optat al premi, acorda prendre en consideració els següents:

"Llunes", "Pati de llums", "Divagacions d'un mediocre", "Les vides quotidianes", "Record del Carib", "Lliçons de tenebres", "Les Ínies de l'atzar", "Contes ràpids", "Només un plagi", "Papers d'hotel".

Es procedeix tot seguit a una sèrie de votacions.

Arribats al punt en què només resten dos treballs finalistes, els jurats, després d'unes deliberacions, vista la notable qualitat de les dues obres i davant la igualtat de vots, considera la possibilitat de repartir el premi. S'a-



- Doble vidre
- Diversos punts d'ancoratge
- Fabricades en PVC
- Totalment inalterable i sense conservació
- Estructura reforçada en acer

FINESTRES PER A TOTA LA VIDA

Fabricades per
COLEC

SISTEMA
KÖMMERLING

Demani informació
(972) 46 14 41

CASSÀ DE LA SELVA
Carretera de Caldes,
km. 0'830

corda efectuar una votació per dirimir aquest extrem. Un cop efectuada, resulta així:

A favor de dividir el premi: 4 vots.

A favor de seguir la votació: 1 vot.

Queden doncs, proclamades guanyadores "Ex aequo" del XXV premi "La Colla" de narració, les obres "Les línies de l'atzar", d'Antoni Dalmases i "Papers d'hotel", de Joan Perelló-Guinard.

VEREDICTE DEL XIII PREMI "POMPEU PASCUAL I CARBÓ"

A la ciutat de Girona, el dia 13 d'abril de 1991.

Reunit el Jurat del XIII premi "Pompeu Pascual i Carbó", convocat per la Colla Excursionista Cassanenca i que està format per Joan Cals, Josep M. Mallarach, Joan Miró, Joan Nogué i Josep M. Nolla, un cop examinats els treballs que enguany han optat al premi acorda:

Atorgar, per decisió unànime, el guardó al treball "Graduació de l'escola Nacional a Cassà de la Selva", del que n'és autor Joan Maymí i Coloreu.

En vistes a la possible publicació, el Jurat recomana el trasllat de determinades cites de documents a un apèndix al final de l'obra, a fi i a efecte d'alleugerir-ne la lectura.

VEREDICTE DEL XXII PREMI DE TREBALLS INFANTILS "MANUEL TOLOSÀ I SURROCA"

A la vila de Cassà de la Selva, el dia 23 d'abril de 1991.

Reunit el Jurat del XXII premi "Manuel Tolosà i Surroca" de treballs infantils, convocat per la Colla Excursionista Cassanenca, i que està format per: Montserrat Arnau, Josep Bofill i Joaquim Massa, un cop examinats els treballs que enguany han optat al premi, acorda concedir els següents guardons:

Premi "Viola" (9-10 anys) a Josep Mias i Rabionet, per "Serpentí, el rei del món dels colors".

1r. accèsit a: Anna Johé i Barnés, per "El rei de les rates".

2n. accèsit a: Imma Serra i Roqueta, per "La coca foradada".

Premi "Clavell" (11-12 anys) a: Jordi Solench i Fusté per "El cranc retirat".

1r. accèsit a: Narcís Serra i Roqueta, per "Petit com una formiga".

2n. accèsit a: Jordi Serra i Tarré, per "Com va passar?".

Premi "Rosa" (13-15 anys) a Marta Comas i Vilella, per "El dia que els nens governaren el poble".

1r. accèsit a: Marta Casellas i Bota, per "El dia que els nens governaren el poble".

2n. accèsit a: Raquel Font i Lladó, per "Per un món millor".

PREMI JOAN XIRGO, DELS AMICS DE LES GAVARRRES

Aquest premi ha estat concedit al Grup GESEART compost per Benjamí Bofarull i Galofré, Miquel-Dídac Piñero i Costa, Josep Tarrús i Galter, Joan Badia i Homs i Enric Carreras i Vigorós.



Pilar Turon rep el premi Cercamon de mans de Miquel Pairoli, membre del Jurat. Vista general dels assistents.

PREMI "CLAVELL 1991"

EL CRANC RETIRAT

Devien ser cap a les vuit del matí. Vaig sortir al carrer. Feia sol. Era una dia d'aquells que marxava el fred de l'hivern. Estava passejant sense cap direcció determinada. Volia marxar del carrer i anar en un lloc tranquil per respirar profundament. No sé perquè, potser per costum, però em vaig trobar molt aviat a la platja. Que bonic era el color de la mar! Quan passava prop d'aquell lloc sempre m'aturava. Hi havia alguna cosa en el fons de mi que s'alterava i feia bategar el cor més i més fort. La meva mirada intentava esbrinar què hi havia més enllà de l'horitzó.

Vaig continuar caminant per la sorra, pensativa, quan, de sobte, vaig veure la figura vella d'un objecte desconegut. El seu cos feixuc descansava sobre la sorra recolzat a la popa d'una barca. M'hi vaig acostar a poc a poc. Vaig estranyar-me del meu comportament.

El vent recargolava els seus petits cabells marronosos mentre feia un dibuix damunt la sorra. Què era? Quin significat tenia aquella dibuix? Tot d'una es girà.

Vaig quedar-me in mòbil davant seu. Ell em contemplà amb una mirada trista i arrugada, però en el fons carinyosa. Va somriure mostrant les poques dents senceres que el temps i els anys li havien deixat. Jo no sabia què dir. Finalment, després d'un llarg silenci, la seva veu, rogallosa, em saludà.

— Hola, joveneta. Seu si et ve de gust.

— Hola -vaig dir jo molt fluixet.

Volia continuar la meva passejada, però la intriga de qui era aquell objecte i què dibuixava a la sorra no em deixava marxar. Així doncs, vaig seure al seu costat. El cranc en veure la noia amb aquells ulls tant blaus li digué:

— Això que he dibuixat va ser casa meva. Jo n'era l'amo. Alçà la vista contemplant la lluita entre l'aigua i la sorra, i continuà:

— Ha estat la mar que se l'ha cruspit. Ara reposa en els fons de la Mediterrània. En aquests moments només em resta aquest foradet, però ja sóc vell: un cranc retirat. Deixà caure el pes del seu braç gruixut sobre la sorra.

El meu cor sensible s'encongí. Tots vosaltres em deixeu estar com un cranc vell inútil i rondinaire que ha perdut el seny.

No era cert el que afirmava. Dins d'un racó del cor d'aquell cranc vell hi havia un cranc jove, valent i coratjós. Vaig acomiadar-me deixant-lo una altra vegada en companyia de la seva barca i el foradet.

El sol s'amagà darrere un núvol...



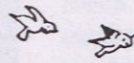
Jordi Solench, premi Clavell, llegint el seu treball.

Sovint hi penso. Encara sembla que el veig assegut al costat de la seva barca. Quan vull reviure els moments de soledat, sempre vaig a la platja. Ara està buida. No hi ha ningú, cap desconegut. Però hi ha la seva barca. Cada dia més vella i corcada pel transcurs del temps. Sóc jo la que em recolzo a la seva popa, ara. Els meus ulls s'obren de frescor. Ell es troba sempre a l'altra banda de l'horitzó. Viu en aquells paratges de la meva imaginació. I crida molt fort: "Gràcies, moltes gràcies". Tu m'has entès! Sí, és clar. Perquè el que no sabia ell és que només els sentiments d'un infant podrien comprendre'l.

He obert els ulls. He deixat que el vent acariciés el meu cos i jugués amb els meus cabells. Escolto satisfeta la remor del mar.

Estic sola... i tranquil.la.

JORDI SOLENCH i FUSTÉ



COLLA EXCURSIONISTA CASSANENCA

ACAMPADA DE SETMANA SANTA A CA L'ADRIC DE ROMANYÀ



Dels dies 25 al 28 de març d'aquest any, 57 nens i nenes d'edats compreses entre 7 i 13 anys, varen anar un cop més a ca l'Aldric a passar 4 dies de Setmana Santa.

El dia de la sortida no es presentava molt bé, ja que la pluja era la verdadera protagonista. A les 10 del matí, pares, mainada i monitors, ja anaven ben xops d'esperar l'autocar.

Els organitzadors ja estàvem nerviosos perquè el temps ens desfeia tots els preparatius d'un mes i mig d'antelació que havíem organitzat per quatre dies a la natura. Els monitors novells no acabaven d'entendre aquest nerviosisme, però en veure dos dies seguits de pluja, 57 nens romanent per dins la casa, ho varen entendre de seguida.

La primera anècdota de l'acampada va ser tot just arribar l'autocar a ca l'Aldric, quan aquest es va quedar encallat dins el fang.

Gràcies a Déu, els dos últims dies vàrem veure lluir el sol, i vàrem poder fer una excursió a la cova d'en Daina, on almenys va ser un dia diferent i una caminada un xic cansada per als més menuts.

Un cop acabada l'acampada a ca l'Aldric, entre els monitors comentàvem que havien estat uns dies en què els "nanos" s'havien portat d'allò més bé, ja que, pel mal temps, vàrem passar moltes hores tancats dins la casa, i no va existir cap altercat que ens esvalotés tots plegats.

Mitjançant el joc de l'oca, Dicciopintes, 3 pics i repicó... vàrem passar quatre dies molt agradables, i la pluja no va poder amb nosaltres.

Ara ja esperem tots l'acampada d'estiu, que aquesta sí que és l'autèntica.

Jordi Busquets

Armeria CASSÀ

ARMERIA - ESPORTS



Carrer Mel, 11 - Apart. Correus núm. 29
Tel. 46 11 43 - Tel. part. 46 02 58

CASSÀ DE LA SELVA
(Girona)

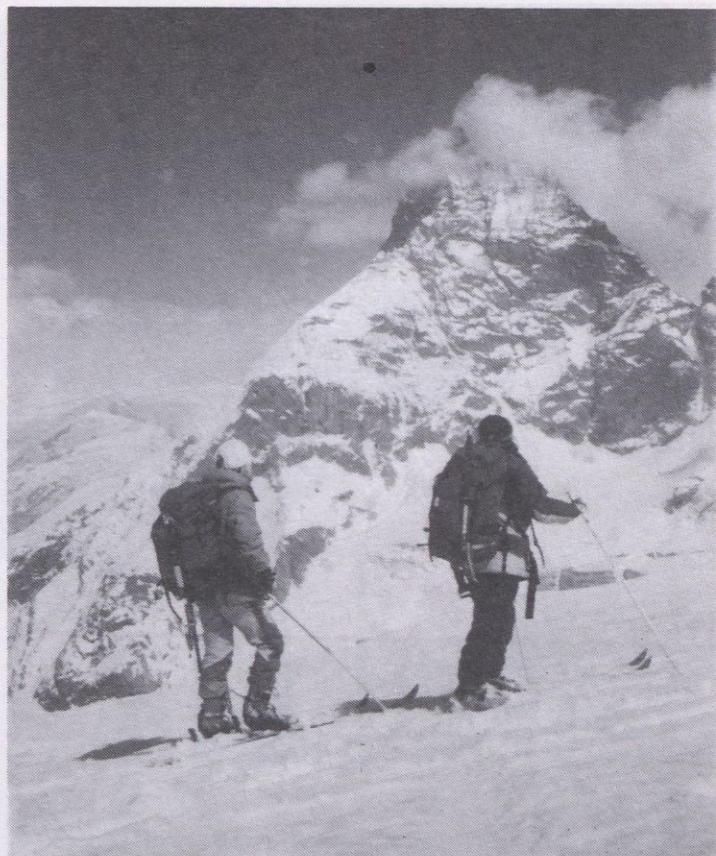
ALTA RUTA AMB ESQUÍIS: VERBIER-ZERMATT

Per Carles Busquets i Cabarrocas

"Allo, Dominique. Je suis ton ami espagnol" —en Josep M. s'enrotlla fins i tot en francès—. Ens trobem tots tres dins d'una cabina telefònica de Chamonix. Hem de trucar a l'oficina de turisme de Verbier per informar-nos de l'horari dels telefèrics. Aquestes coses li encanten a en Josep M. La Rosa i jo ens desfem de riure mentre ell continua parlant. "Bon, allors..."

Hem sortit al matí de Cassà i hem parat només per menjar quelcom. Ara també volem menjar. Ens asseiem al mig d'una terrassa i després anem fins a "la Maison de la Montagne" per veure "La Météo".

Deixem Chamonix, entrem a Suïssa i ens instal·lem en un càmping de Sembrancher (prop de Verbier). En aquestes "expedicions" que hom considera importants, la gent se sol endur tot un munt de coses "per si de cas" però que normalment mai no es dona "el cas". De la mateixa manera, també se solen oblidar coses imprescindibles, com per exemple, el meu sac!



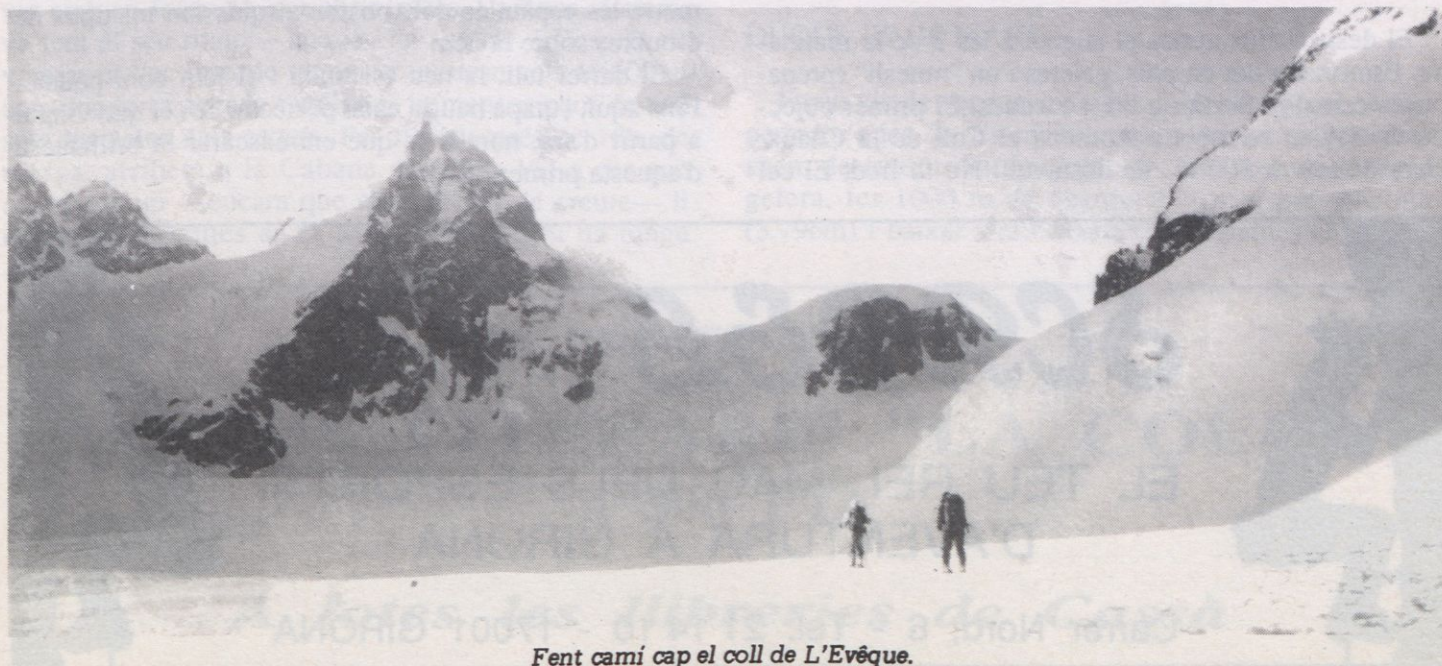
Fotos J. M. BOSCH

*Baixant cap a Zermattens ens aturem davant
l'altiu Matterborno o Cervi.*

DIMARTS, 28 DE MAIG

He passat la nit cargolat dins una funda bivac amb el folre polar posat. O sigui, una mala nit. Amb unes motxilles que semblen armaris-miralls, comencem una illusió de molts d'anys: l'Alta Ruta. Per accedir a la cabana de Mont-Fort, hem de remuntar les pistes d'esquí de Verbier. Arribem fins els 2.200m amb telecadira, i

amb 2-3 h. més, després de veure les primeres famílies de marmotes, de les quals gaudirem els dos primers dies, ens presentem al refugi. Quedem parats! Malgrat que només té oberta la part lliure, disposem d'aigua, llenya per fer foc, cuina, estris de cuina, llits, mantes, telèfon d'emergència, sanitaris, ... en fi: de tot. →



Fotos J. M. BOSCH

Fent camí cap el coll de L'Evêque.



Foto J. M. BOSCH

A l'ample coll de L'Évêque, vigilats pel cim del mateix nom.

Ens preparem una sopa de xampinyons. Posem la roba al sol perquè s'assequi i nosaltres romancegem per tal de recuperar forces per demà, que ens espera una etapa molt forta. Abans d'anar a dormir tornem a menjar. Aquest cop: puré d'espínacs al formatge i pollastre al curri. —Si us ha passat mai pel cap de comprar-ne, penseu en alguna altra cosa. No és pollastre, és foc.

Entre sis i set, ens posem al llit.

DIMECRES, 29 DE MAIG

El despertador trenca el silenci a les 3 de la matinalda. Esmorzem llet en pols, galetes i un "muesli" (preparat de cereals). Sortim a les 4 tocases. El primer objectiu és davant nostre i s'anomena el Coll de la Chaux. Hem de salvar 500 m de desnivell. No fa fred. El cel

està ple d'estels, però no estic tranquil ja que uns núvols negres floten sobre el coll. No hem tingut temps d'entrar en calor, quan comencem a trobar una inacabable successió de petites allaus enmig del camí. La neu és dura i això es converteix en un trencacames. Em continuen preocupants els núvols. En Josep M. tampoc no és el de sempre.

— Et preocupen els núvols, o bé la zona d'allaus que hem de travessar més tard?

—La zona d'allaus i l'etapa en general, que és molt llarga —em constesta baixant la mirada cap al terra.

Al coll fem un mos i ens disposem a baixar per damunt d'una neu un pèl dura. Baixem bé i gaudim dels nostres controlats moviments, malgrat que el descens sigui curt. Al llac de Louvi ens tornem a posar les pells per remuntar 300 m més fins al coll del Momin. Pugem, amb l'ajuda de les ganivetes, per uns paratges magnífics. Està sortint el sol i les nostres vivències són inenarrables i irrepetibles. A la nostra esquena i mig tapat pels núvols, el sostre d'Europa; a la dreta, i amb uns monumentals séracs el Gran Combin, que impressiona per ell mateix; i més a prop nostre gaudim de la presència d'un cim aeri —potser no tan famós— i aixeca una paret Nord tènica més no poder: Le Pleureur.

Abans d'arribar al coll, veiem a sobre d'un lloc el tranquil passejar d'un chamoix (isard), que sembla buscar l'escalfor del sol. Tenim temps de mirar-lo i que ens observi. Després reprèn la marxa.

Al coll, amb l'alegre vista del Rosablanche, recupereu forces. Iniciem l'ascensió al cim —molt recomanable—. Arribem practicament a dalt amb esquís. Ingerim molt de líquid i quelcom de sòlid, ja que el sol apreta de valent. Després de baixar per una delicada aresta amb els esquís als peus, arriba el clímax de qualsevol esquiador de muntanya: la baixada. Però resulta, que quan la neu està en unes condicions immillorables, aquest clímax es transforma en un disfrutar incontrolat, metre les espàtules dels nostres esquís fan tot tipus de dibuixos sobre la neu.

El darrer tall, la neu és fonda i el fem com podem. Fins aquí, l'etapa hauria estat perfecta. Tot el que vingui a partir d'ara, només fa que emmascarar la brillantesa d'aquesta primera part.

SCAD&L AVENTURA

EL TEU REI MAG DELS ESPORTS
D'AVENTURA A GIRONA

Carrer Nord, 6 - Tel. 21 14 10 - 17001 GIRONA



Foto J. M. BOSCH

Del coll del Momin, entrant al Gran Desert, amb el cim del Roseblanche al fons.

Som al llac de Dix, i l'hem de vorejar tot. En veure que tots els allaus són ja caiguts ens tranquil·litza. La neu s'enfonsa sota un sol esfereïdor, i ens hem de rellevar amb en Josep M. per obrir traces. La Rosa, darrera, va fent al seu ritme —que ja l'ha agafat—. Després de vorejar el llac hem de remuntar un desnivell de 600 m sota una forta nevada i amb uns immensos pans de neu sota les soles dels esquís. Per fi, i després de 15h. de marxa, arribem a la Cabana des Dix. Val a dir que aquest refugi —encara que sigui difícil de creure— li dóna quatre voltes al de Mont-Fort. No hi ha ningú

més. Fem foc per aixugar-nos. Mengem crema d'espinaçs al formatge i bou amb verdures —això es pot menjar—. Anem a dormir tard.

DIJOUS, 30 DE MAIG

Fa un xic de vergonya dir-ho, però hem posat el despertador a les 7h. Estem tots tres molt "tocats" i necessitem descansar. Sortim sobre les vuit, cal travessar la gelera, fer 1000 m de desnivell fins el pic d'Arolla (3.796m) i baixar a la Cabana des Vignettes (3.194m).

Les millors novel·les:

PREMIS LITERARIS "LA COLLA"
a 300 PTA

A totes les llibreries de Cassà

Anem bé fins arribar al Coll de la Serpentine. Des d'aquí dividim per primer cop el Cerví, que no el tornarem a veure fins al darrer coll de la travessia. També veiem la Dent d'Herents. Ens quedem a 100m més pel Coll de Brenay. La neu estovada pel sol fa que s'enganxin immensos pans de neu a les pells. Per fer aquests darrers 200m necessitem a prop de dues hores. En Josep M. s'ha quedat sobre el Mur a fondre neu, ja que la Rosa està força enrera. Jo m'he avançat per tal d'obrir traça i, mentre els espero, faig el cim a peu. Quan ells arriben, és molt tard i ens espavilem a baixar. La baixada, malgrat que la neu no està en òptimes condicions, la disfrutem tot el que podem. Tot passant pel bell mig de la gelera, tardem una hora a arribar a la Cabana des Vignettes.

Assequem la roba. Bevem. Comencem a notar-nos deshidratats.

Ens fem una sopa de verdures, bou amb verdures i "muesli" amb llet. Anem a dormir aviat. Demà més que dura, l'etapa que ens espera és llarga.

DIVENDRES, 31 DE MAIG

No volem cometre el mateix error d'ahir i hem posat el despertador a les 4h. Quan sona, veiem que la Rosa no és al seu lloc. De l'altre costat de l'habitació se sent la seva veu: "Aquesta nit sí que no he pogut més, els vostres ronquets eren insuportables".

La sort no ens acompanya: la boira és present per sota i per damunt del refugi. Mirem l'altímetre i veiem que la pressió no ha baixat —sort—. Ens preparam "nattillas al plàtano", xocolata desfeta en pols, "muesli" i xocolatines. Ens disposem a sortir. Hem de baixar a la gelera per tornar a remuntar 400m de desnivell fins els coll de l'Eveque. Aquest coll gaudeix d'una bellesa particular, ja sigui per la seva amplada o bé per la seva vista. Darrera nostre, el Mont-Blanc apareix net de núvols. Davant nostre i a contrallum, endevinem una esvelta Dent Blanche. Després de menjar quelcom, iniciem la baixada amb neu dura. Bona Baixada! Amb un llarg "xus" ens plantem a la gelera d'Arolla. Posem pells i ens disposem a enfilear el coll de M. Brulé (400 m de desnivell aprox.). El darrer tall és realment dret. Segons

les condicions en què es troba la neu, cal treure els esquís. Els meus companys així ho fan, jo arribo a dalt amb els esquís als peus. Tornem a veure la Dent Blanche i també el Tete de Valpeline, i el corresponent coll de Valpeline. Ens el mirem amb desig. Tenim ganes de ser-hi. Només ens falta travessar la gelera de Tsan de Tsan, tot remuntant uns 400m més de desnivell. Aquest darrer tram es fa infernal. La gelera es converteix en un forn i l'aire sembla que no existeixi. Perdem dues o tres hores. Dalt del coll, fotografiem el Cerví i la Dent d'Herents, que els tenim a l'abast de la mà. Fem el darrer descens de la travessada pel mig de la gelera. Quan se'ns acaba la neu, comencem a caminar per entre rocs, gel, esquerdes, aigua, fang... És a dir, caminem pel mig d'una vall glaciària de llibre d'escola. Finalment trobem un rètol que posa: "Zermatt: 1h. 3/4". Només ens falta això! Tenim els peus i l'esquena desfets. (Ara, a més de les motxilles, també portem els esquís damunt les espatlles).

Amb tot això, a les 10 del vespre entrem a Zermatt. Busquem hotel i anem a sopar, tot deixant anar darrera nostre l'olor inconfusible d'haver assolit l'Alta Ruta.

COMPONENTS: Josep M. Bosch
Rosa de la Cueva
Carles Busquets

Art Floral




C/. Barraquetes, 29 Telèfon 46.18.83
17244 CASSÀ DE LA SELVA (Girona)



LA SELVA®



JOAQUIM ALBERTI, S.A.

L'ARROSSADA DEL ROCAPONÇA



Escalant al Rocaponça.



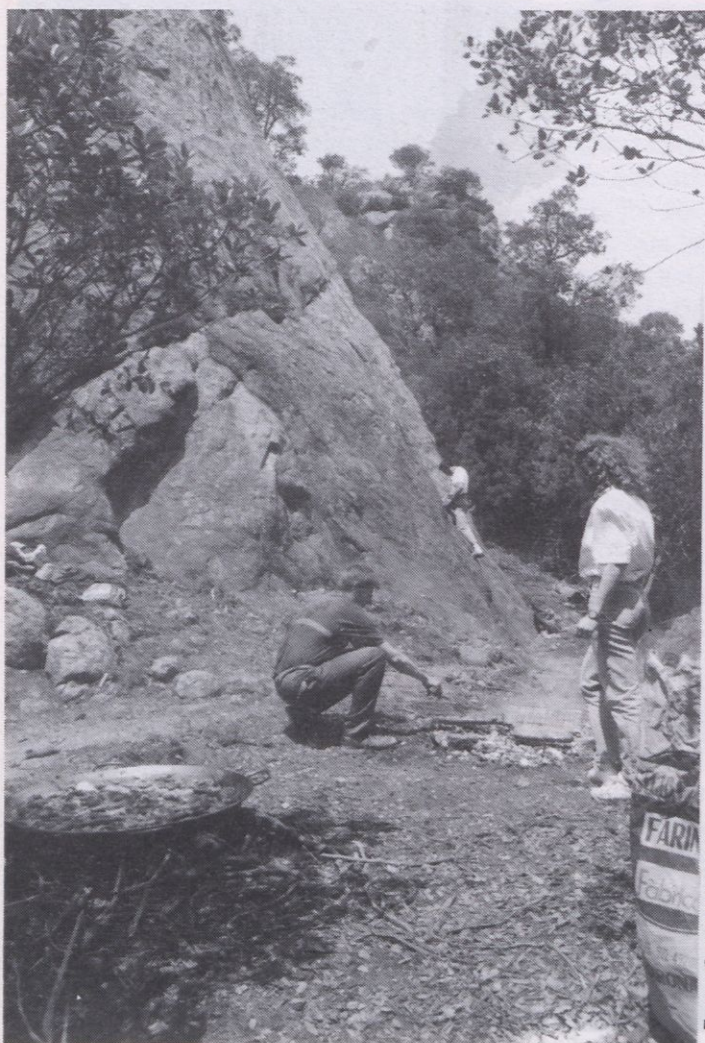
Esperant per l'arrossada.

Del Rocaponça, se n'ha parlat diverses vegades al Drecera. Qui més qui menys sap que és el nom d'un dels múltiples turons de roca granítica que s'estenen a la banda dreta de la Vall d'Aro, des de Tallades fins al mar.

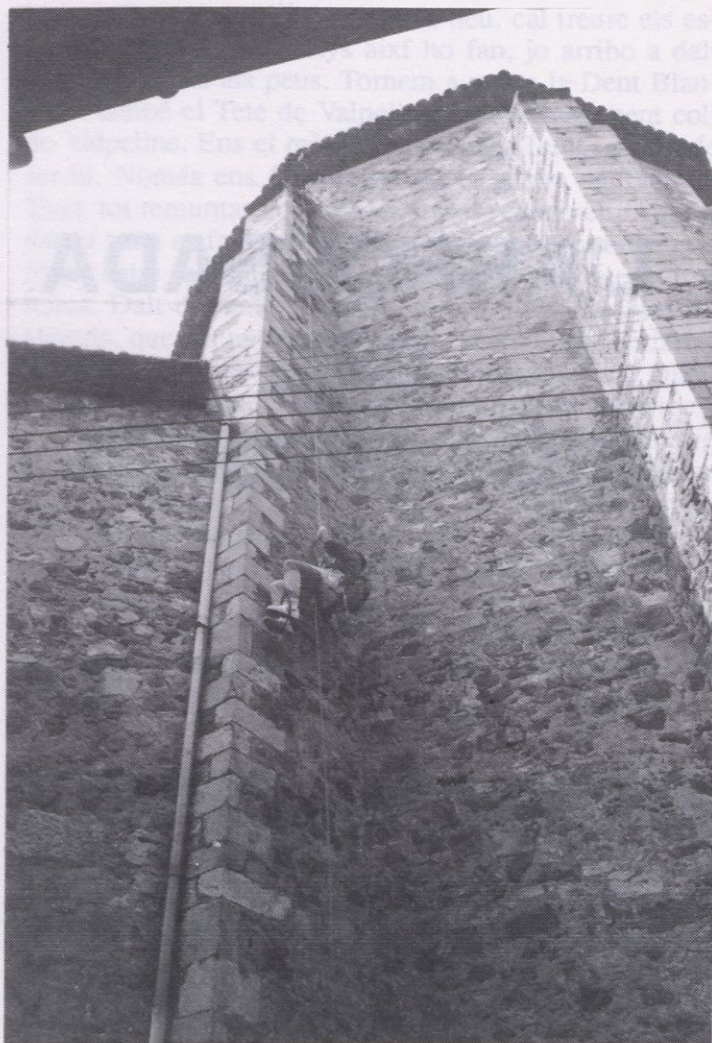
Molts d'aquests turons han esdevingut amb el pas del temps i per efectes de l'erosió, simples lloms de muntanya amb pendents molt inclinats que conserven, però, la roca viva. Altres, aguanten millor els efectes erosius i ens mostren unes parets molt menys inclinades i fins i tot verticals o extraplomades. El Rocaponça és un exemple clar d'aquests últims anys i ha esdevingut un símbol per a tots els que sovint anem per la contrada.

Diem contrada perquè al voltant del Rocaponça, que és el que té les parets més verticals i més altes, hi ha tota una sèrie d'agulles que no desmereixen en la seva alçada i altivesa i que tenen noms com l'Esperó, l'Aguilola, la de la Xemeneia, etc.

Les parets del Rocaponça i d'aquestes agulles han atret d'uns anys ençà la presència de diversos escaladors que hi han fruit de valent. Des dels Casals de Girona, als anys seixanta, fins al moment actual, ha passat per les vies d'escalada obertes, gent de tot arreu.



Preparant l'arrossada.



Altres llocs són bons per fer l'escalada.

Fotos O. CARRERAS

I és que el Rocaponça (entès com a nom de la contrada) ha esdevingut una escola d'escalada amb tots els ets i uts; són ja nombrosos els itineraris o vies d'escalada obertes i diversos nivells de dificultat existents que permeten una tria més selectiva en el moment de voler gaudir d'aquesta atractiva activitat que és l'escalada.

L'hivern passat vam decidir reequipar d'assegurances la via d'escalada més llarga de l'escola, la Casals del Rocaponça, de 80 metres d'alçada i una de les primeres que es va obrir. A més, es van obrir sis nous itineraris diferents en les agulles dels voltants.

Amb el pretext que calia fer una presentació dels nous itineraris, la Colla es va proposar d'organitzar una arrossada que aplegués tots els escaladors que sovintegen el lloc i, al mateix temps, es facilités la pràctica de l'escalada als interessats a iniciar-s'hi. Dit i fet. El passat 12 de maig al matí ens reuníem escaladors, cursetistes i curiosos a la contrada rocaponcina.

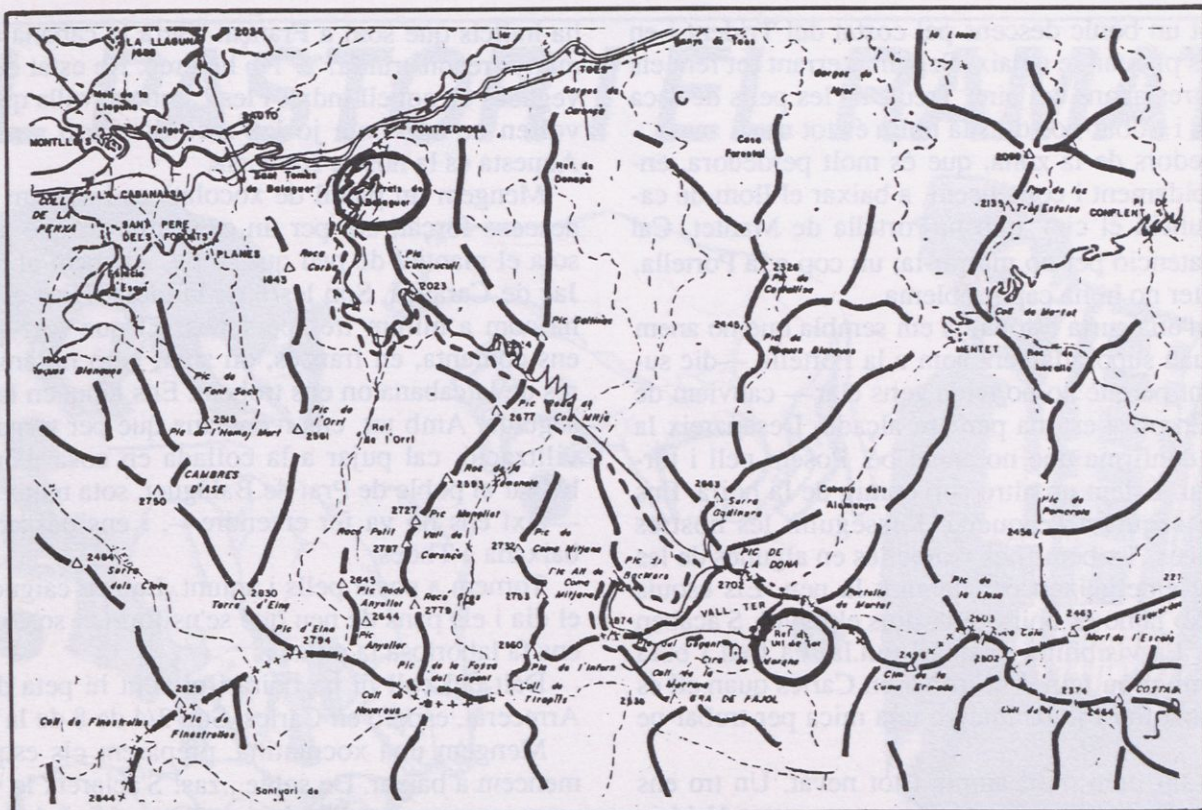
Al matí, doncs, fins a l'hora de dinar, es van organitzar pràctiques d'escalada dels aprenents que s'havien

inscrit i es van provar les vies que s'havien obert uns mesos abans. La faceta, diguem-ne de curset, va reunir vuit o deu persones que no havien tastat mai aquest esport i pel que es va veure, van quedar entusiasmats, i és que ni és tan difícil com sembla, ni tan perillós com diuen.

Val a dir que de cara a l'estiu s'estan preparant una sèrie de sortides adreçades a les persones que vulguin iniciar-se en els esports d'aventura en general i en l'escalada en particular.

Mentrestant, els i les arrossaires donaven forma a allò que ens havíem de cruspir tots plegats per dinar. Cap al migdia, les prop de cinquanta persones presents ens vam aplegar en el punt que a partir d'aleshores en diem el Collet de l'Arrossada, per culminar aquella esportiva i culinària trobada.

Q. CARRERAS



Zona del Pirineu a què fa referència el relat. Les circumferències indiquen el lloc de sortida, Vall Ter i el d'arribada, Prats de Balaguer. El traç discontinu, la ruta.

BOIRA

Fa setmanes que em diuen que faci quatre ratlles de la "perduda" que vaig tenir amb en Carles a la zona d'Ull de Ter i no em trobo gens motivat per fer-ho.

Generalment tens ganes d'explicar i escriure sortides agradables, llocs exòtics, vivències de bons records..., en definitiva, experiències meravelloses. Aquest cop, però demanen que relati una excursió on la sortida va ser agradable, ja que va acabar feliçment. Vàrem fer un llarg recorregut desconegut per mi, el qual em va agradar conèixer (es tractava del nostre Pirineu) i va ser una bona experiència que em va fer adonar que el meu sentit per resoldre moments compromesos a muntanya és, ara per ara, força correcte. Però d'aquí a dir que la nostra sortida va ser una experiència meravellosa hi ha un bon tros, tot el que em falta per trobar la motivació necessària per fer-ne un comentari.

A tot això afegiu-hi el desafortunat tractament donat per la premsa gironina —si una era nefasta, l'altra era pitjor—. Passes uns dies que la pregunta és la mateixa que et fa tothom i l'has d'explicar cinquanta mil vegades, però el més greu de tot és que, pensat fredament, tampoc va ser cap cosa de l'altre món!

Tot i així, avui, després de continuar insistint, m'han donat una raó força convincent per escriure l'aventura: és interessant que ho facis perquè altres en circumstàncies semblants en puguin aprendre.

Si és així, tenen raó. I aquí ho teniu.

Passem a explicar els fets per si encara algú no els coneix prou, cosa que m'estranyaria.

Dimarts, vigília del 1r. de maig. La sirena de la fàbrica em dona la sortida; comença l'aventura. Previsió de mal temps amb possibilitat d'enganxar una lleugera borrasca que ha de creuar per sobre nostre durant aquests dies. El projecte previst —ambiciós i vell projecte— és sortir amb esquís de muntanya d'Ull de Ter, fer la Nord de l'Infern amb els esquís a l'esquena i tornar esquiant.

Sojornem i sopem al refugi de Pastuirà. A les sis del matí primera constatació del mal temps i posterior girada al llit. Una hora més tard fem la mateixa cerimònia. A les vuit no ha pas millorat gaire el temps. Decidim llevar-nos. Estem sols al refugi; només hi ha el guarda que està dormint i ens ha deixat l'esmorzar preparat. Tot menjant i deixant passar l'estona, el temps millora. Ens animem a pujar a Vallter sense cap intenció en concret. El projecte previ agafarà més solera.

Un cop al pàrking de l'estació d'esquí s'obre una clarina; just damunt nostre que ens anima successivament a pujar al Bastiments, carenejar fins el puig de Bassimens, baixar la pala de la seva cara est, pujar a l'esquena d'ase i com que el temps aguanta i estem pletòrics de força, decidim anar al pic de la Dona. Fem el recorregut de pressa, tot xerrant de mil i una cosa. Vallter es veu sota nostre. Li explico a en Carles la possibilitat de

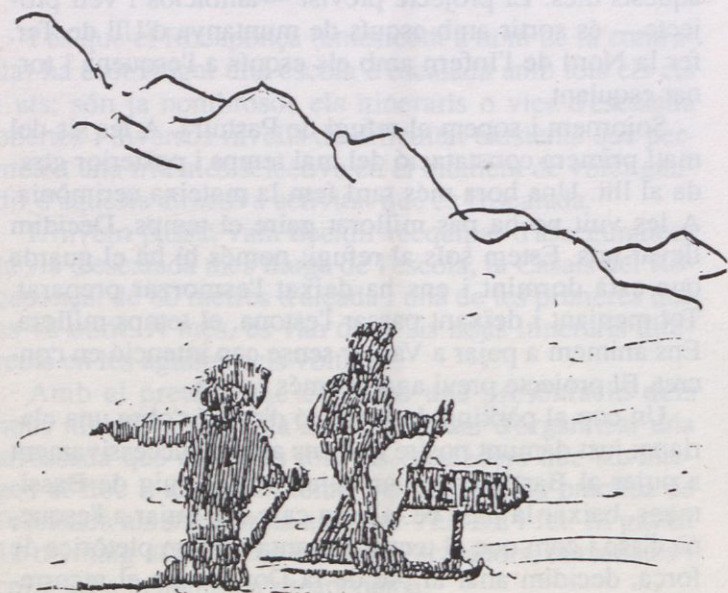
baixar fent un bonic descens pel costat del Trident i en deu minuts plantar-se a baix. Seguim xerrant tot fent els últims metres abans del cim. Treure'ns les pells de foca dels esquís i trobar-nos dins la boira és tot u.

Coneixedors de la zona, que és molt perdedora, enllestim ràpidament i comencem a baixar el llom de carena que uneix el cim amb la Portella de Mantet. Cal anar amb atenció per no marrar-la; un cop a la Portella, fins a Vallter no hi ha cap problema.

Al cap d'una curta estona, ja em sembla que no anem pas bé. Quan suposadament som a la Portella —dic suposadament perquè no ho tenia gens clar— canviem de direcció. En poca estona perdem alçada. Desapareix la boira i es confirma que no anem bé. Posem pell i tornem a pujar. Estem un altre cop enmig de la boira. Ens posem els esquís a l'esquena. Resseguim les nostres pròpies traces. Trobem fites vermelles en algunes de les pedres que emergeixen per damunt la neu. Els esquís xiulen. Això ja no és boira, som dins el núvol. S'acaben les pedres. La visibilitat és quasi nul·la. Fa fred i bufa el vent. Amb prou feines sé trobar en Carles quan ell es queda en una fita i jo m'allunyo una mica per trobar-ne una altra.

Som en un llom molt ample i tot nevat. Un tro ens avisa que ens trobem enmig d'una tempesta. Voldria veure algun senyal que m'indiqui el camí a seguir. És inútil. Un altre tro. Ara ho tenim clar: hem de baixar cap on sigui. Hem de baixar! Caminem sense veure-hi res. Vaig davant i sovint en Carles em crida per dir-me que estic pujant. Camino de pressa. Tant com puc. Sovint ens enfonsem fins el genoll. Hem de sortir del núvol. Hem de baixar.

Per fi veiem el paisatge que ens envolta. Ni "fava" d'on som. Ens calcem els esquís. Arribem al bosc tot seguint un rierol. Trobem una cabana de pescadors. Hi



ha indicis que som a França. "Serà la cabana dels Alemanyans reconstruïda?". "No ho crec. He estat dues o tres vegades en aquell indret i les carenes i valls que ens envolten no són com jo les recordo. Però... no ho sé". Aquesta és la nostra conversa.

Mengem un parell de xocolatines i seguim el nostre descens forçat, ara per un camí marcat que s'entreveu sota el mantell de neu que hi ha. Arribem al refugi del Jaç de Carançà. Són les 6 de la tarda. Dins el refugi hi ha com a mínim tres persones. El que surt a rebre'ns ens comenta, en francès, on som, però no ens aclareix res de la cabana on ens trobem. Ens tanquen la porta de seguida. Amb tot, ens recomana que per tornar a la civilització, cal pujar a la collada en cosa d'una hora i baixar al poble de Prat de Balaguer, sota mateix del coll —així ens ho va fer entendre—, i ens desaconsella la baixada a Thoes.

Tornem a posar pells i amunt. La neu caiguda durant el dia i els pans de neu que se'ns formen sota els esquís ens fa laboriosa la pujada.

Dalt del coll hi ha boira i el vent hi peta de valent. Arrecerat, espero en Carles. Són 3/4 de 8 de la tarda.

Mengem una xocolatina, preparem els esquís i comencem a baixar. De sobte...zas! S'aclareix la vista. Per un moment veiem l'horitzó amb una franja blau cel emmarcada per grises nuvolades, i la foscor neix de les valls. Tots els sentits s'apresten a prendre apunts de referència pel descens. Hem de passar un parell de collets tot baixant lentament per l'esquerra segons s'entreveu entre els avets del bosc. Allà, un llarg, molt llarg camí que es tomarà pista poc després, ens porta a Prats de Balaguer, quan ja dubtàvem de poder avisar de la nostra existència. Són, justament, un quart de dotze de la nit.

Ara ve la part didàctica de la història:

— Primer: cal tenir en compte que de tota la història, el pitjor del que li toca viure aquesta història és pels que es queden a casa i pel desenvolupament posterior, com explico al començament.

— Segon: estigues atent al temps, porta força documentació de la zona on et podràs trobar. En catorze hores es pot recórrer molta distància, i no et deixis la brui-xola. Encara que no sigui la solució, mai pot empitjorar la cosa.

— Tercer: si fas un descens amb esquís enmig la boira, triplica l'atenció, ja que pots perdre alçada en poca estona, però et despistes molt més de pressa.

— Quart: Si et sorprèn una tempesta a alçada, has de baixar, baixar, baixar. Deixaràs de ser un potencial parallamps, disminuirà el fred i també el mal temps.

Últimes recomanacions: Mireu d'estar en forma i si pot ser, porteu també un baròmetre-altímetre.

Per acabar, espero que aquest article sigui didàctic per a TOTES les persones implicades en les històries.

JOSEP M. BOSCH

EL PASTOR I EL RAMAT



SERVEI MUNICIPAL DE CATALÀ

Coreccions i consultes lingüístiques.
Gratuit i obert a tothom.

Ajuntament de Cassà de la Selva
Rambla Onze de Setembre, s/n - Tels. 46 00 05 - 46 14 00

Horari: de dilluns a divendres de 8 a 1

Ajuntament de
Cassà de la Selva

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
Direcció General de Política Lingüística

1. Pastor: L'home que guarda les ovelles. 2. Rabadà: El noi aprenent de pastor. 4. Ramat: Conjunt d'un cert nombre d'ovelles que pasturen juntes. (Ramada: ramat d'ovelles molt nombros.) 6. Marrà: Mascle de l'ovella. 7. Anyell/a: Fill de l'ovella fins a l'edat d'un any. 8. Cabra: Femella del boc. 10. Llop: Fou el falgell dels ramats durant molts anys fins a la seva pràctica extinció al s. XIX.

Bloc de Notes

ACTIVITATS PROGRAMADES PER L'ESTIU-91

AVENTURA'T AMB "LA COLLA"

Diumenge, 7 de juliol del 1991 — B.T.T. **Excursió en bicicleta tot terreny per la Vall del Bac.** Des de Mai Bosc fins a l'hostal de Coll de Carrera amb l'opció de pujar al Mont Major i dinar a l'hostal. Inscripció: Eloi Madrià (Tel. 47.75.07). 1.000 ptes. + dinar. (Cal tenir present el trasllat de la bicicleta).

Diumenge, 14 de juliol de 1991 — **Sortida d'iniciació a l'escalada a Pinell (Llafranc)**
Inscripció: Quim Carreras. Telèfon 46.00.05 (feina) i 46.17.59/46.08.26 (particular). Fins el 8 de juliol. Preu: 1.000 ptes.

Cap de setmana al Pallars Sobirà. 19, 20 i 21 de juliol del 1991 — **ESCALADA i RAFTING.**
— Sortida de Cassà a 2/4 de 6 de la tarda del divendres 19.
— Arribada a Espot i acampada.
— Dissabte 20. Escalada en roca a les Agulles d'Amitges.
— Diumenge 21. Baixada en Rafting per la Noguera Pallaresa.
Inscripció: Quim Carreras. Tel. 46.00.05 (feina) i 46.17.59/46.08.26 (particular). Fins el 15 de juliol. Preu: 7.500 ptes. (3.500 ptes. rafting —equip aquàtic, assegurança, trasllat en cotxe— i 4.000 ptes. viatge des de Cassà i càmping).

NOTA MOLT IMPORTANT: Per efectuar aquestes sortides s'ha d'estar assegurat a la F.E.E.C.

CAMPAMENTS INFANTILS

Lloc: Maçanet de Cabrenys

1r. torn: d'11 a 15 anys. (Nascuts els anys: 76-77-78-79-80). Del 27 de juliol al 5 d'agost del 1991.
Preu: 15.000 ptes.

2n. torn: de 8 a 10 anys. (Nascuts els anys: 81-82-83). Del 5 a l'11 d'agost del 1991.
Preu: 11.000 ptes.

Inscripcions: de l'1 al 5 de juliol de 7 a 9 del vespre al local social de "La Colla", c/ de la Bisbal, 10 per als socis i els dies 8 i 9 per als qui desitgin fer-se'n. Per imperatius legals als campaments només hi poden assistir nois i noies que siguin socis de l'entitat.

CAMPAMENT SOCIAL

Dies: Del 13 al 18 d'agost del 1991.

— Lloc: SALLENT DE GALLEGO (Pirineu d'Oscà)
— Acampada al Paratge de Tornerizas.
— Excursions previstes:

- dia 14: Balaitous (3.151 m)
- dia 15: Peña Foratata (2.341 m)
- dia 16: Midi s'Ossau (2.878 m)
- dia 17: Panticosa/Tendeñera.

Excursions adaptades a diversos nivells de muntanyisme.

Inscripcions i informació: fins el 31 de juliol a Joaquim Bosch (Tel. 46.17.64 vespres)

